

РІК LXIII, Ч. 2

ЛЮТИЙ – 2006 – FEBRUARY

№ 2, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

Лютий – місяць вшанування Героїнь

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СУА – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

РІК LXIII

ЛЮТИЙ

Ч. 2

Головний редактор – Ірена Чабан
 Редактор англомовної частини – Тамара Стадниченко
 Мовний редактор – Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Анна-Гая Горбач, Галина Кирпа, Марта Тарнавська
 Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СУА

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$40.00

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N. Y.

VOL. LXIII

FEBRUARY

№ 2

Editor-in-Chief – Irena Chaban
 English Editor – Tamara Stadnychenko
 Ukrainian Language consultant – Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Anna-Halia Horbach, Halyna Kyrpa, Marta Tarnawsky
 Kateryna Nemyra – Press

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$40.00

ЗМІСТ

Оксана Забужко. Рядок з автобіографії	1
Євген Сверстюк. Теплий патріотизм	1
Леонід Куценко. "...А життя моє без тебе – зрадою"	3
Олена Теліга. Подорожній	5
Любомира Гайовська-Бойко. Батько	6
Марія Волощак. Мовностилістичні поради	7
Сергій Погорельцев. Лист	8
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	9
Marianna Zajac. Central NY Regional Council Conventions, Elections, and Continuity	11
Halyna Boyko-Hrushetsky. Four Ears of Corn	12
Marta N. Zielyk. Dear Diary... ..	14
Ihor Magun. Glaucoma	16
Ihor Magun. Glucosamine/Chondroitin GAIT Study Findings	16
Новини Головної Управи Союзу Українок Америки	17
Діяльність Округ і Відділів	20
Переступили межу вічності	29
Добродійство	31
Нашим дітям	34

На обкладинці: Надія Світлична.

Підписано до друку 3 лютого 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СУА.

Ірена Чабан, головний редактор.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переспані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову.

Передруки і переклади матеріялів з “Нашого Життя” дозволені за поданням джерела.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя”
 просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Оксана ЗАБУЖКО

Рядок з автобіографії

Мої предки були не вбогі
На пісні та свячені ножі.
З моїх предків, хвалити Бога,
Заволокам ніхто не служив!

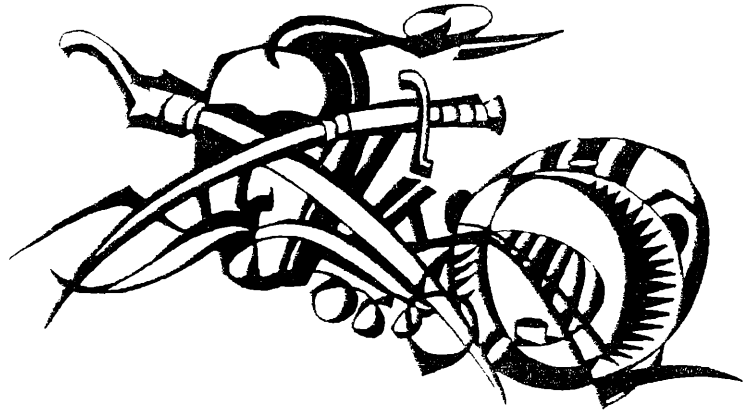
Дарували від батька до сина
Честь у спадок – як білу кість!
Мої предки були красиві –
Ворогам на подив і злість.

Хай не славою (Бог там з нею!) –
Так присягою на шаблях,
Мої предки владали землею –
Їм належала ця земля.

І цупким, наче нить основи
Крізь віки однієї сім'ї,
Невразливим –
пронесли слово
І внизали в легені мої...

Ох і моцна була порода –
Соловки, Магадан, Колима...
Мої предки були народом –
Тим народом,

якого нема...

Оксана Забужко. „Диригент останньої свічки”. Київ, 1990.

Євген СВЕРСТЮК

ТЕПЛИЙ ПАТРІОТИЗМ

Ми знову стоїмо на перехідній межі, хоча Україна після Помаранчевої революції 2004 року визначилась. На жаль, не визначилися сили учасників Майдану. Схоже на те, що про Україну вони трохи забули. Точніше, вони думали, що їхні справи – це і є справи України. А тим часом у багатьох громадян постало запитання, чи взагалі є у нас влада? Бандити до тюрем не пішли, а пішли на 5-й канал насолоджуватись ліберальною демократією. Кравчуки-Медведчуки створювали свою нову „платформу” – „не так!”. Янукович заліг на дно і чекав сигналу з центру. Газові атаки Путіна його підняли на поверхню, він знову почав видавати звуки про запровадження російської мови і про негайне поліпшення добробуту народу.

А тим часом герої Майдану перетягували на себе ковдру саме тоді, коли народ запитував: де влада?

Юлія Тимошенко надто різко смикнула і оголила свою платформу. Олігархи дарували Вікторові Ющенку якісь непотрібні речі, щоб відволікти увагу від об'єктів, до яких вони встигли присмоктатися. Юлія Володимирівна обіцяє відокремити Віктора Ющенка від його оточення. Ніхто нам не пообіцяв відокремити Юлію Володимирівну від її оточення, кажуть, дуже сумнівного.

Тим часом перед кожними виборами випливає на поверхню не тільки „державна” російська мова, але й мотивчик про „москалів-ляхів-жидів”. „Націоналісти” закутуються в тепло аж до передвиборних кампаній, так, наче їм у спокійніший час нічого казати народові. А потім їх хтось клонує. Коли десь прокрадеться С. Козак – то раптом випливає „третій рух”. Б. Бойко, і святе місце не пустує. Тепер їх збирається затьмарити Олег Тягнибок – на чолі „Всеукраїнського об'єднання „Свобода”. Таке гарне слово „Свобода”, а нікого нині ним не зачаруєш, особливо коли воно не поєднується з таким істотним наповненням, як „відповідальність” і „обов'язок”.

Навіть коли напишеш „Ми у своїй Богом даній країні”, то все одно постає на черзі питання: „І що робити?”. Якщо далі кажуть: „Нам заважають не українці в Україні”, то можна порадити: збирайте українців! Найвідоміших: Леоніда Кравчука, Петра Симоненка, Євгена Марчука, дніпропетровського Пустовойтенка, конотопську Вітренко, закарпатського Шуфрича і Різака, донецького Януковича разом з Тарасом Чорноволом...

Не хочете? Ну, тоді хай „академік Щокін” з МАУПу вам дасть уточнений реєстр – перевірених...

А коли серйозно, то патріотизм потребує перевірки – перш за все. Нині маємо скрізь багато патріотів, а коли послухати українські тости, то й дуже багато. Одні виголошують за чаркою довгі промови, інші віршують свої тости, а здебільшого в тости заганяють патріотичні гасла по 3-5 штук. Дуже часто патріотичні тости вкладають у тост свого вірша, а вже закінчують побажанням – Україні.

Я б сказав, патріотизм потребує перевірки психолога, а то й психіатра. Хворих на ґрунті патріотичному і релігійному більше, ніж на ґрунті розбитого кохання. І тут нема нічого дивного: за патріотизм і за релігію тиснули, а тепер чоловік хоче виговоритися вволю. І нічого дивного, що вони хочуть оформитися в партію. Але за браком розумної програми дій починають з найлегшого – із ксенофобії та заміни віри – на рун-віру...

Найтяжче „патріотам” визначитися тоді, коли люди потребують якоїсь визначеності. Чому їм так важко? А просто вони не копали в собі так глибоко, щоб докопатися до чогось твердого, на чому можна будувати.

Путінська газова атака на Україну перед Новим роком пробудила не тільки „своїх людішек”. Нагадаємо відому торішню сенсаційну фотографію, де вони – Медведчук, Янукович і Кучма – в доземному поклоні застигли перед Путіним. Нині, як від шоку, усі прокинулися – хто до дії, хто до критики, хто з переполоху. З „національною зрадою” у зв’язку з газовими домовленостями Юлія Тимошенко пересолила: свобода слова, яка дає їй негайно трибуну, часто їй шкодить. Узагалі всім треба зібратися з думками, а тоді вже виступати. Варто було зібратися з думками і поговорити з народом лідеріві народного блоку В. Литвину і депутатам Верховної Ради перед тим, як збиратися зненацька для проголосування за відставку уряду України.

Зрозуміло, не йдеться про тих, що довго вже міркували: як би під свист газової атаки скинути український уряд і Президента України разом. У захваті від грандіозності тієї національної деструкції їм відібрало розум, і перед голосуванням вони забули про законодавство і не встигли подивитися наліво і направо: з ким голосую!

Національний інстинкт підказує: газовий шантаж щодо України під Новий рік – це виклик кожному українцеві. Розум підказує, що треба

підтримати того, хто спокійно бере на себе удар і закликає народ до спокою.

Совість радить: я повинен у важку для України годину взяти на себе частку громадської відповідальності і підтримати честь і гідність своєї країни в особі свого Президента. І навіть якщо він особисто зараз чимось мене не задовольняє, я сьогодні з ним і молюся за нього. Адже це перший наш Президент, який не принизить і не продасть, тобто який є нормальним Президентом, поважаним у світі.

Українському народові так хочеться когось поважати!

Отак порозважавши, покладеш руку на своє „патріотичне серце” і порадиш йому: не лукав, не гнівайся і не смикайся в момент, коли кожен має гідно виконувати свій обов’язок.

Про це забув „націоналіст”, який каже, що інтереси нації – перш за все. А між іншим, деякі „москалі-ляхи-жиди”, будучи громадянами України, виступили тверезо і проти путінських газових атак, і проти панічної реакції, і проти легкодухости чи хитрости керівництва Верховної Ради, яка пішла на такий нечуваний крок дестабілізації своєї країни в час наступу на неї.

Отже, панове, що проголосували за відставку уряду України 10 січня 2006 року, ви дали собі і політичну, і моральну, і інтелектуальну оцінку? А коли серед вас було ще й об’єднання „Свобода”, то з таких союзників навіть Вітренко посміється... Не виключено, що будуть ще дебати. Я б попросив поставити моє запитання: „Як вам не сором?”

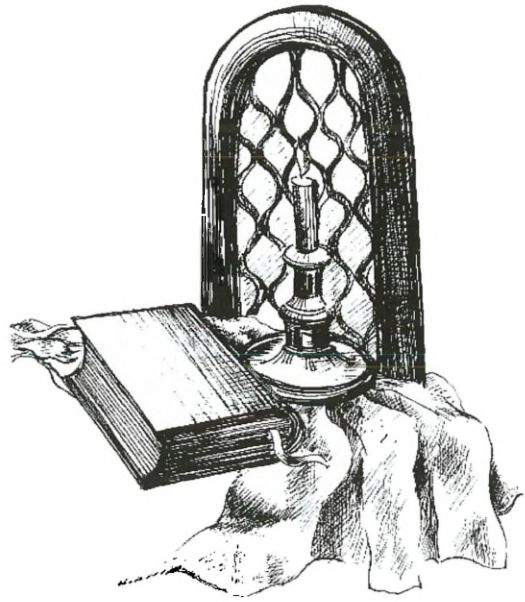
І подумати, кого це стосуються слова Василя Стуса „А бодай ви пропали, синочки, бодай ви пропали”.

А з патріотичною любов’ю, то така справа, як з усякою любов’ю: вона є або її нема. Згадаймо біблійного царя Соломона, до якого прийшли на суд дві жінки, що засперечалися, котрій з них належить дитина. Обидві заявляли материнське право.

Соломон розсудив: розрубати дитину і розділити між двома порівну! – Ой, хай бере дитину вона! – вигукнула справжня мати.

А після цього зберемо за круглий стіл усіх патріотів і попросимо висловитися про справедливість. Той, хто найменше говорить про патріотизм, скаже: причім тут кривда, причім тут якась несправедливість, коли йдеться про те, щоб дитина була жива!

Далекого вже 1947 року, осмислюючи творчий доробок Олени Теліги, Юрій Шевельов дав точну, лаконічну і вичерпну характеристику феноменальному явищу народження таланту, засвідченого єдиною поетичною збіркою з неповними чотирма десятками віршів: „Можна творити поезію високого патріотизму, ні разу не вживши слів – батьківщина або вітчизна; можна проїняти творчість палкою любов'ю до України, ні разу не вживши слова Україна; можна писати пристрасні любовні поезії, не вживши слів любов чи кохання. Бо поезія – не називає, а прориває. Цього не знає більшість наших молодих і літніх претендентів на звання поета. Це добре знала Олена Теліга”.

Леонід КУЦЕНКО,
літературознавець, Кіровоград.

„...А життя моє без тебе – зрадою”

Чи не заздрісне пошанування та одночасне висвячення у поетеси з уст знаного літературознавця авторки відомих на сьогодні тридцяти восьми віршів?! Погоджуюся з гіпотезами дослідників творчості поетеси, що варто сподіватися на те, що десь у приватних архівах віднайдеться ще кілька її творів, але й маємо тверезо визнати, що від середини тридцятих років Олена Теліга цілковито посвятила себе саможертвній політичній праці на благо відродження нації, у якій, на жаль, майже не залишалось місця для віршів. Вона утвердилася поетесою однією збіркою, і можна лише пошкодувати, що час і доля нації відібрали її від творчості, і, зрозуміло, що лише частково маємо говорити про драму таланту. Хай дарує мені читач за мимовільний відступ, але щоразу, коли торкаюся теми мистецької долі Олени Теліги, мені чомусь спливає у пам'яті вже справжня драма іншого нашого геніального співвітчизника – Павла Тичини. Драма, усвідомлена ним самим ще влітку 1938 року. Тоді автор дюжини поетичних книг записав до свого щоденника: „Після твоєї смерті все твоє написане уміститься на 50 сторінках”... Два українські митці, дві долі...

Але повернімося до нашої поетеси. Цитований вище Ю. Шевельов акцентує на альбомному характері віршів Олени Теліги, зазначаючи, що „це анітрохи не образливо для пам'яті поетки”. Суголосний з ним і Юрій Бойко, коли зазначає, що „її поезії у найбільшій мірі лірично-біографічні. Її лірика не просто сповідь, а прорив, що виростає з інтелектуального прозріння в майбутнє...”. Умисне і я наголошую на глибоко особистісних, скажімо, щоденникових переживаннях, на інтимності поетичної сповіді Олени Теліги, однаковою мірою притаманній поезіям, у яких читач розкошує над язичницьким захопленням життям („Соняшний спогад”), чи предковічній свідомості обов'язку й покликання долі дружини-Ярославни („Мужчинам”), чи осмислення з позиції жінки-берегині роду й народу героїчного чину („Поворот”), оскільки інколи ловлю себе на тому, що ми починаємо „заговорювати” спадщину поетеси загальниками, на кшталт „поезія державотворення” тощо. Не догледівши у творах Олени Теліги, наприклад, того, що побачив у ній Юрій Клен ще 1935 року, аналізуючи творчість вісниківської квадриги: „Поезія Теліги далека від звичайної еротики, яку так часто подибуєш у творах жіночих...

Через край б'є часами течія радості і вщерть сповняє щастя чаша життя., а інколи проривається захований сум, для якого поетка знаходить слова, що западають глибоко в душу: „...Життя мого весняну, світлу повінь / Надшла у перший раз холодна осінь”.

Утім, поетичний доробок Олени Теліги вже давно належно поцінований в історії вітчизняної літератури, а без її поезій неможливо уявити собі цілісний світ духовного буття поетеси, її життєпис. І справа не лише в лірико-біографічній закоріненості її творів. Сталося так, що чимало поезій мають свою цікаву біографію, однією з яких і хочеться поділитися з читачами.

У здвоєному літньому випуску „Вісника” за 1933 рік був надрукований чудовий вірш Олени Теліги „Подорожній”, який ще в рукописі викликав захоплення у Є. Маланюка, Д. Донцова, Н. Лівницької-Холодної, а на публікацію поезії прихильно відгукнулися Л. Мосендз, Ю. Клен. Надзвичайно точно схопленний психологічний стан ліричної героїні поетеси – сум'яття і розгубленість, радість і журба, надія й розпач – від несподіваної зустрічі через роки з колись коханою людиною:

*Повернувсь, хоч тебе й не кликала!
А слідом – весна моя заблукана.
І згорають у вогні великому
Всі закони, що були розлукою.
Знову осінь утікає злякано
Під травневою, рясною зливою:
Перший раз сьогодні я заплакана,
Не сміюся, бо така щаслива я!*

Текст поезії безумовно зраджував миттєву рефлексію поетеси на подію зустрічі, яка була в її особистому житті. Ця обставина не залишилася не поміченою сучасниками, і сталося прикре для авторки прочитання подій сюжету поетичного триптиха.

Річ у тому, що народження твору – лютий 1933 року – збіглося зі знайомством поетів-пражан із Дмитром Донцовим, який приїздив на кілька днів до Варшави. Саме тоді вперше зустрілися Донцов і Маланюк, Донцов і Олена Теліга. Між редактором „Вісника” і поетесою відразу ж склалися приятельські стосунки. Олена Теліга прочитала редакторові свого „Подорожнього”, що вже був включений до першого числа варшавського журналу „Ми”, а Дмитро Донцов змусив поетесу забрати триптих із

редакції „Ми” та віддати твір до „Вісника”. Ця обставина спричинила певне напруження у стосунках Олени Теліги та Наталі Лівницької-Холодної, яка опікувалася виданням журналу „Ми”. Ось як про це та свої стосунки з Д. Донцовим писала Олена Теліга у листі до Наталі Лівницької-Холодної: „Може найбільше спорів і непорозуміннь приніс нам із тобою Донцов. Але, Натусенька, ти собі не уявляєш, який він мені дорогий. Бачу зі своєї Зелonej, як ти усміхаєшся („патологічне явище”). Може й „паталогічне”, але безперечно, сильне і дуже щире. Не мені зорієнтуватися в тому, що це є: кохання, обожання, приязнь чи захоплення, чи не те, не друге й не третє, але це почуття є таке глибоке, що ти, коли любиш мене, мусиш раз на завжди з ним погодитися...” (лист від 8.06.1933).

Зрозуміло, що це щире зізнання залишалося таємницею двох подруг, проте відверте захоплення, що народилося між Донцовим і Телігою привернуло-таки увагу українського світу Варшави і як наслідок... „за „Подорожнього” приймають Донцова? – запитує приятельку Олена Теліга у листі до Наталі Лівницької-Холодної від 22.07.1933. – „Ох, я цього сподівалася! Але хто приймає? Ти, Андрій (Крижанівський – Л. К.), Петрусь (Холодний – Л. К.), навіть Маланюк знали, що „Подорожній” був написаний ще в лютому, отже до „повороту” подорожнього. Що до вірша „Без присвяти”, то, їй Богу, не знаю, чи писав його редактор. Може.” Олена Теліга нагадує Наталі, що її вірш був написаний ще до появи у Варшаві Д. Донцова, але... Сталося так, що у тому ж числі „Вісника” був надрукований вірш „Без присвяти”, підписаний криптонімом „N” з очевидними ознаками поетичного діалогу з „Подорожнім” О. Теліги та безсумнівною адресацією до особи авторки:

*Блиском очей свавільним і дитинним;
Тим, що самотна ти – навіть в юрбі;
Що на устах твоїх, позірно штибних,
Іскриться сміх (а часом глум терпкий) –
Всім близька ти мені.*

Цитований вище лист засвідчує, що читач угадував у таємничому „N” самого редактора. Можливо, що саме твір „Без присвяти” остаточно переконав читача впізнати у „подорожньому” Д. Донцова. На жаль, наголос поетеси у „Подорожньому” на тому, що її обранець „по-

вернувся, хоч тебе й не кликала!”, та на „законях, що були розлукою”, які ніяк не в’яжуться з першою зустріччю двох людей, а засвідчують побачення, якому передувала розлука, залишилися непоміченими. Шкода, бо й у виданні творів О. Теліги (1977) упорядник збірки О. Жданович повторює помилку з адресуванням „Подорожнього” Д. Донцову.

Тим часом, прототипом „Подорожнього” була інша реальна особа – знайомий Олени Теліги ще з Чехословаччини. Ось як про історію народження поезії розповідає у спогадах про Олену Телігу Наталя Лівицька-Холодна: „Одного дня Оленка прибігла до мене дуже схвильована і розповіла про ці відвідини. Це був хтось (прізвища я не питала), кого вона колись кохала і за кого чомусь не могла вийти заміж. Під свіжим враженням цієї події вона й написала „Подорожнього”. На мою думку, це найкращий її твір, він мені одразу ж дуже сподобався, і вона обіцяла його до першої книжки „Ми” (Сучасність. – 1990. – Ч. 10. – С. 91).

Отже, пропонуємо увазі читачів один із кращих віршів Олени Теліги, в основі якого несподівана зустріч поетеси зі своїм нереалізованим коханням, можливо, саме тим, про яке вона писала в листі до Наталі Лівицької-Холодної задовго до народження твору: „Я, Натусю, в своєму життю багато разів поступалася своїми інтересами для батька, а раз навіть, тим, що здавалося мені Щастям” (30.08.1932).

Рис. Дарія Наумко.

ПОДОРОЖНІЙ

*Ти — тільки випадковий подорожній
На запашнім, завітчанім шляху.*

(Л. Могиланська).

I.

*Відпочинеш і підеш знову.
Що ж, заходь до мого дому,
Щоб вином моїм рубиновим
Затопити дорожню втому.
Гостре щастя раптовим блиском
Мою душу до дна пропалить:
Не чужий ти, а свій і близький,
Це ж на тебе я так чекала!
В день звичайний розквітне свято,
Мов бузок запашний у січні,
І кохання, легке й крилате,
Я запрагну змінить у вічність.
Ти відходиш вже? Що ж, не плачу.
Не сумуй і ти, подорожній!
Хтось незнаний нам шлях призначив,
І покинуть його не можна.
Біль зламаю, а сльози витру.
В зимну ніч, на твої дороги
Тільки сміх мій весняним вітром
Буде бігти – тобі навздогін.*

II.

*Догорає, попеліє дивне щастя...
Зажурився день – замріяний і млистый,
А думки мої, натхнені та квітчасті,
Опадають вересневим, жовтим листям...
Ось пішов собі звичайний подорожній.
Більш нічого. Навіть плакати не смію.
Тільки в душу безборонну і порожню
Сум летить непереможним, чорним змієм.
Прийдуть люди – не чужі, не випадкові, –
Буду жити і сміятися, як досі,
Хоч життя мого весняну, світлу повінь
Надпила – у перший раз – холодна осінь.*

III.

*Ох, чому ж це серце б'ється молотом,
А уста мої – розквітла китиця?
І чому це полум'ям і золотом
Кожна річ в моїй кімнаті світиться?
Повернувся, хоч тебе й не кликала!
А слідом – весна моя заблукана.
І згорають у вогню великому
Всі закони, що були розлукою.
Знову осінь утікає злякано
Під травневою, рясною зливою:
Перший раз сьогодні я заплакана,
Не сміюся, бо така щаслива я!
Залишайся! Щастя вип'ю келихом,
Однаково, чи своє, чи вкрадене!
Буде шлях тобі без мене – скелистим,
А життя моє без тебе – зрадою.*

1933.

БАТЬКО

Річка Циганка в'ється долинами та ярами південної Борщівщини на Поділлі. Краєвиди у цих сторонах незрівнянної краси з гарячим літом та й часами гострою і сніжною зимою. Із цього зачарованого куточка України походили мої батьки. Розповідаючи цю правдиву історію, яка торкалася, можливо, когось із членів нашої родини або й близьких знайомих, моя мама завжди зворушувалася до сліз.

Її чутливе серце глибоко сприймало чуже горе.

...Був чудовий зимовий ранок, холодний, але повний сонячного проміння, яке сліпучо вдиралося крізь вікна до кімнат. Мама готувала сніданок, а я і молодша сестричка одягали ляльки в тепліший одяг, „щоб не простудилися”. Заскрипіли двері – в хату зайшов усміхнений тато, скинув кожух і підійшов до мами, кажучи: „Я маю прекрасну гадку, день знаменитий на відвідини до бабусі і дідуся”. Дорога не дуже далека, свіжий сніг, їзда в залубнях – що ж могло бути кращим для нас, дітвори, а ще й зустріч з бабусею й дідунем, де завжди, крім поцілунків, чекали нас солодощі та дарунки.

Мама з нами готувалася в дорогу, а тато краєв свіжий тютюн для дідуневої файки. Допомогавав йому дядько Іван, так називали старшого чоловіка, який пособляв батькові при господарці – не мав рідні і дому, а вчительська праця займала батькові багато часу, так ставали собі в пригоді.

Розмірковуючи про нашу подорож, дядько Іван потер рукою шию, кажучи: „Не думаю, що ви повинні вибиратися в дальшу дорогу, моя потилиця віщує новий сніг”. Тато щиро засміявся і відповів: „Ваш барометр нині грубо помиляється, небо таке чисте аж прозоре”. „Та нехай вам буде, а я таки кажу своє – нині буде новий сніг”, – з наголосом відповів старий дядько.

Подорож була прекрасною – сильні коні, як вихор, гнали долинами-ярами, і за кілька годин ми вже були на бабуненім подвір'ї, де radoшам не було міри.

За розмовами, співами та частуваннями не зчулися, як настав час у дорогу. Розпрощавшись та закутавшись у великі кожухи та бараниці, ми рушили додому. Тато трохи затурбовано глянув на маму і сказав: „Думаю, що дядько Іван правду віщував, таки виглядає на сніг і то незадовго”.

Ми їхали недовго, як почав падати сніг, великі платки сипалися з неба, потемніло, вітер завивав сильно і страшно, сніг став густіший, важко було щось бачити перед собою. Батьки обмінялися затривоженими поглядами, але запевняли нас, що немає чого боятися – коні молоді, сильні і ми вже незабаром доїдемо додому.

Але ми бачили та відчували їхню тривогу, зрештою коні також почали непокоїтись. Вітер чимраз гірше та страшніше почав „заводити”, і тато рішучим голосом сказав: „Діти, дорога хоча не така вже далека, але стала поганою і небезпечною, коні перемучені, тому тримайтеся сильно саней, що б не сталося – не висідайте”. Несподівано виття вітру перетворилося на звіриний рев, і коні почали боротися не лише з глибоким снігом, щось ловило їх за ноги. Залубні, як човен серед сильної бурі, колихалися на всі боки. Тато міцно зловив мамину руку і з жахом крикнув: „Вовки!”. За хвилину лагідно, але рішуче сказав мамі: „Вчиню те, що мушу, не питай і не задержуй мене, немає часу”. Передаючи мамі віжки з ніжністю глянув на нас і сказав: „Будь міцною для мене, рятуй дітей і себе, бо ви моє життя”. Тато встав, усміхнувся, перехрестився і зник у вирі снігу. Ми обидві зі страху завмерли, а мама жажливим голосом закричала: „Боже єдиний”. І це все.

Коні рвонули полегшені залубні, мама закам'янілими руками тримала напружені віжки, а те неймовірне виття та дике гарчання поволі втихало...З маминих уст

тремтячим тихим голосом зірвалися слова: "Боже, улегши йому біль і прийми до себе"...

Ми в'їхали на подвір'я, де нас нетерпляче очікував дядько Іван. Побачивши сполоханих, спітнілих коней, розпачливий вигляд мами й нас, він переривчастим голосом запитав: „А де..." і не докінчив. Пригорнувши нас міцно, мама ледве сказала: „Його неперевершена любов до нас забрала його”.

Старий дядько Іван безсило оперся на коня та крізь сльози промовив: „Не тільки мої старі кості, але й моє серце віщувало велику тривогу”.

Любомира Гайовська-Бойко – членка 86-го Відділу США ім. О. Теліги в Ньюарку.

Наша мова – калинова

МОВНОСТИЛІСТИЧНІ ПОРАДИ

Із редакторського записника

Як зазначає відомий український мовознавець Олександр Пономарів, „плекати мову – це ще й дотримуватися її норм”. Безперечно, у незалежній Україні українська мова в усій її чистоті й красі має посісти належне їй місце.

Із пробудженням національної свідомости в межах усієї української нації треба подбати про те, щоб підвищити рівень мовно-національної вихованості народу. Важливий складник національної свідомости – ставлення до мови, до історичної пам'яті. На жаль, подекуди самі українці так мало знають про себе, а ще менше – вміють передати це знання своєю мовою.

Прикро, бо колись кожний скіф мав знати свій родовід до сьомого коліна. Той, хто не знав свого походження і не шанував його, не міг вважатися повноцінною людиною. Він був поза родом, поза племенем, йому було важко вижити, його цуралися. А давні греки тих, хто погано говорив грецькою мовою, вважали варварами.

У нас, на превеликий жаль, мовні недолатності трапляються навіть у важливих державних документах. Наприклад, в Акті проголошення незалежності України написано: „Територія України є неподільною й **недоторканою**”. Такий запис порушує лексико-семантичну норму. Адже в українській мові семантично розрізняються близькозвучні дієприкметники (з одним **н**) та прикметники (з двома **нн**). Вони мають відмінності й у наголошуванні. **Недоторканий** – якого ніхто не торкався, не чіпав (**недоторкана**, цнотлива дівчина); а **недоторканий** – той,

якого не можна торкатися, який охороняється законом від чийхось посягань (**недоторканий** кордони Батьківщини). Отож в Акті має бути написано: „Територія України є неподільною й **недоторканою**”.

Однокореневі слова **завдання** й **задача** – мають суттєву семантичну відмінність. **Завдання** – це визначений наперед обсяг роботи, те, що хочуть здійснити; доручення (**завдання** нашої літератури). **Задача** являє собою питання, що його розв'язують шляхом обчислень за певною умовою (важка математична **задача**).

Часто можна прочитати в газетах або почути по радіо чи телебаченню: „На засіданні було **відмічено**”. У цьому випадку слід писати та говорити: „На засіданні було **зазначено**” або „На засіданні **зазначалося**”. Слово „**відмічено**” калька з російської „**отмечено**”.

Помилково вживаємо „**складати договір**” (треба „**укладати договір**”), „**навчитися вести себе**” („**навчитися поводитися**”), „**наносити шкоду**” („**завдавати шкоди**”), „**мені кидається в очі**” („**мені впадає в очі**”).

Не можна писати: „**Перетворювати** в життя”, бо це теж калька з російської. Українською мовою – „**втілювати** в життя”.

Треба розрізняти слова „**підписка**” та „**передплата**”. „**Підписка**” означає затвердження підписом людини зобов'язання дотримуватися певних правил або виконувати якусь вимогу. **Передплата** – заплачену наперед певну суму грошей, насамперед за замовлену періодичну пресу.

Висока мовна культура людини є свідченням її високої загальної культури. Отож висловлюймося правильно, а не „вірно”, як подеколи чуємо.

Марія ВОЛОЩАК

ГЕНЕРАЛЬНЕ КОНСУЛЬСТВО УКРАЇНИ В НЬЮ ЙОРКУ
CONSULATE GENERAL OF UKRAINE IN NEW YORK

240 EAST 49TH STREET
NEW YORK, NY 10017
TEL. (212) 371-5690
FAX (212) 371-5547

**Голові Союзу Українок Америки
пані Ірині Куровицькій**

Вельмишановна пані Куровицька!

15 січня 2006 року завершився строк мого довготермінового відрядження на посаді Генерального консула України в Нью-Йорку.

У відповідності до рішення Керівництва Міністерства закордонних справ України я повертаюсь на Батьківщину для подальшої праці на новій ділянці роботи в системі МЗС України.

З цієї нагоди дозвольте виразити Вам і у Вашій особі усім членам Союзу Українок Америки свою щирю вдячність за плідну співпрацю, взаєморозуміння та постійну підтримку.

За роки, що минули, ми зробило багато корисного і важливого для України, для утвердження іміджу нашої держави у світі. І роки нашої спільної роботи залишаться в моїх найкращих спогадах.

Від щирого серця бажаю Вам міцного здоров'я, натхнення, невичерпної енергії, успіхів у роботі та подальшої плідної співпраці з Генеральним консульством України в Нью-Йорку на благо і процвітання Української держави.

Прихильності долі та всілякого благополуччя Вам і усім членам очолюваної Вами організації!

Щиро і з глибокою повагою,

С.О.Погорельцев

***Сердечно дякуємо вельмишановному п. Сергієві Погорельцеву
за щире служіння Україні і прихильну співпрацю з Союзом Українок Америки!
Бажаємо п. Сергієві, його дружині Світлані з родиною всіх благ.***

**Екзекутива Союзу Українок Америки.
Редакція журналу "Наше Життя".**

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

FEBRUARY 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

In this month's issue of *Our Life*, you will find a number of interesting articles and stories, some from new authors and others from authors whose names have become familiar to you over the years. This month's issue, however, also inaugurates a new venture, one that we present with pride and an appeal for your support. After due deliberation and consultation with our tax advisors, the UNWLA Executive Committee has recently voted to publish paid announcements, greetings, and advertisements in *Our Life*. This decision was made in full accordance with all rules and regulations applicable to the UNWLA's IRS 501 (c) 3 designation as a nonprofit organization.

More important than the "what" and "how" of the UNWLA's decision is the "why"—the underlying purpose of this decision and what we hope it will accomplish. Publications such as ours play a major role in organizational life; they are a unifying instrument that helps to disseminate information and helps an organization to develop its programs, find new membership, and share successes. In the past decade, the UNWLA, like many other organizations and institutions, has found that publication is a costly endeavor and that sustaining it requires cost-cutting measures, fundraising, and new approaches. It was with this in mind, that our decision to solicit paid advertising and announcements was made. In some ways, it was a decision that was long overdue.

As you know, *Our Life* has a long and rich history that officially began in January 1944. We are thus embarking on the 62nd year of continuous publication of a magazine that has served our organization and the community beyond as a source of valuable information and as a link to our heritage. What some readers may not be aware of is that *Our Life* made an earlier, though short-lived debut some eleven years prior to this official date. The UNWLA's first magazine appeared in 1933, a year during which the United States of America was suffering the economic turmoil of the Great Depression and Ukraine was suffering from the devastation of the Great Famine. Published under the direction of Mary V. Beck, this early magazine survived only one year. But during that year, the magazine played a major role: informing readers about the Famine, the UNWLA's participation in The World's Fair in Chicago, and the first Ukrainian Youth Congress, which was held in Chicago on August 16 and 17, 1933.

The pages of this early magazine also underscored the depth of the commitments made by UNWLA members to the organization and to Ukraine. They documented not only historical events but the atmosphere of those events. Juxtaposed in the modest issues produced during the year, for example, were comments from then President Olena Lototska on numerous themes, ranging from the urgency related to the formation of the Committee on the Great Famine in Ukraine to the excitement of the UNWLA's work at the Ukrainian Pavilion at the World's Fair.

The magazine folded because the organization could no longer afford to publish. In recent years, despite all our efforts to contain costs, we have often wondered whether the same fate awaits *Our Life*. We cannot allow this to happen.

Our organization is headquartered in the richest country in the world. It is a generous organization whose members work diligently to support good causes and good people, and it is hoped that good people will now come to the support of the UNWLA and help us in our quest to keep *Our Life* financially viable. A rate schedule and a summary of production requirements and advertising policies are presented on the following page. We sincerely hope that you will support us in this endeavor.

Place your ad in *OUR LIFE*

Whether it's a community event, organizational announcement, business listing, or vendor promotion, we welcome your ad.

OUR LIFE (Наше Життя) is published monthly (except August) by the **Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA)**, 203 Second Avenue, New York, NY 10003.

OUR LIFE ADVERTISING RATES				
<i>Size</i>	<i>Width</i>	<i>Height</i>	<i>Rate</i>	<i>Annual Rate</i>
Full Page	6 ¾"	9"	\$500	\$400 X 11
Half-Page	6 ¾"	4 ½"	\$300	\$240 X 11
Quarter-Page	6 ¾"	2 ¼"	\$200	\$160 X 11
1/8-Page	3 3/8"	2 ¼"	\$150	\$120 X 11

Production Requirements

All ads must be created in black-and-white only and be self-contained in a black frame or box measuring the specified dimensions. Color ads are not available at this time. Submissions must be in camera-ready format or provided digitally as a PDF file. Ads must be received by the submission deadline in order to ensure placement.

Advertising Policy

1. Nonprofits, businesses, vendors, and individuals are welcome to purchase ads in *OUR LIFE*.
2. UNWLA, Inc., has sole discretion in determining the types of advertising that will be accepted and displayed in *OUR LIFE* magazine. We retain the right to reject advertising that is contrary to our mission, and we will not accept advertising for any products or services known to be harmful to health.
3. All advertising will be clearly identified as such and will be kept separate from editorial content.
4. The publication of an ad in *OUR LIFE* does not imply an endorsement or guarantee of the product, service, or company (or the claims made in such advertising) by the UNWLA, Inc.
5. In case of printing errors, we must be notified within 10 days after publication. Compensation for errors will be only in the form of re-running the corrected ad, and will be made only for errors which materially affect ad content.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

CENTRAL NY REGIONAL COUNCIL CONVENTIONS, ELECTIONS, AND CONTINUITY

Participating actively in a UNWLA Convention instills pride, establishes a feeling of sisterhood, and fires up inspiration. Meeting a woman from across the country for the very first time and discovering that she works towards the very same goals as you do and shares your dedication to the very same causes of our organization reinforces all three of these. An immediate bond is formed, one that you can't easily explain to any of your non-Ukrainian friends. At times, it is even a challenge to explain to a non-Soyuzianka!

For those hosting a UNWLA Convention, the pride, sisterhood, and inspiration are magnified—something the committee members of Central NY Regional discovered from the day we started preparing for the XXVII UNWLA Convention, which was held in May 2005 in Albany, NY. The bonds among committees and individual committee members were formed quickly; working under pressure to meet deadlines and satisfy commitments does that to people.

Central NY is a small Regional Council, so the efforts and work in preparation for the Convention were quite intense. The total number of Committee Chairs and members was 15 and included members of Branches 95, 99, and 34! Undaunted, each volunteer worked at a professional level, consistently and constantly working toward the goal. We experienced and overcame stress and crises and then enjoyed the feeling that we had accomplished something extremely fulfilling and rewarding. The longer-term effects have been even more gratifying: a continuity of the bonding process from which we emerged stronger and better.

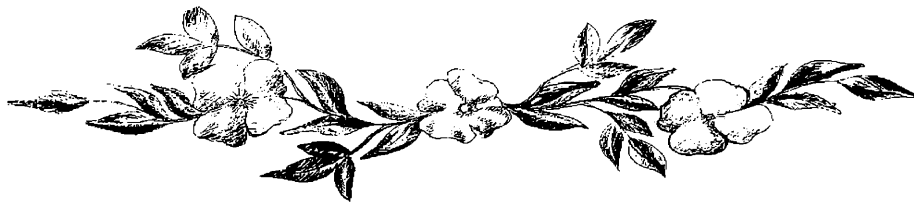
On November 20, 2005, the annual meeting and elections of the Central New York Regional Council took place in the parish hall of St Nicholas Church in Watervliet, NY. Branch 99 of Watervliet graciously hosted the meeting; the nominating

committee had been at work since September, trying to come up with a team of people who could work together and ensure that this small Regional Council remains vibrant. After many phone calls and discussions, the nominating committee announced that ALL of the nominees were Convention volunteers! Those few volunteers unable to commit to taking office at the time promised to help anyway they could until they were able to assume formal titles and responsibilities.

And so, those elected officials changed hats and convention roles were replaced by Regional Council roles: Luba Kushnir, who served as Convention Banquet Chair, was elected president of the Central NY Regional Council. Convention Program Chair Christine Kyfor and Irene Myron, a volunteer who worked on almost all the convention committees, were chosen as vice presidents. Convention press secretary Alisa Serdiuk remains as one of the two Regional Council secretaries; the other is Diana Byron, who participated in the convention and performed during the UNWLA's 80th anniversary dinner. Convention treasurer Olya Drozdowycz now serves as Regional Council treasurer; Natalia Verzole, who performed at a convention luncheon, continues as Education Chair. Stefa Hawryluk and Ulana Hajdar, both of whom worked on the convention's registration committee, now head the Central New York Regional Council's Social Welfare Committee and Museum/Art Committee respectively.

*Congratulations to all the officers!
May your work on the Regional Council level
exceed all expectations!*

Marianna Zajac
Vice President, Public Relations
XXVII Convention Chairperson

Four Ears of Corn

by Halyna Boyko-Hrushetsky

Recollections of the horrors of the Famine of 1933 were a ritual in our family, one that left scars not only on my parents but also on us, their children. My father, who spoke openly about the evils of communism, wept, trembled, and shut down when asked about the Famine. My mother, who continued to fear the Soviets even in America, spoke of the Famine incessantly. When I was a child, I ran away every time my mother began to tell her horrible story. Even the bits I caught on my way out were enough to give me nightmares. When, in time, I became a mother myself, I better grasped the pain my own poor mother had suffered and understood the scope of her tragedy. Her endurance and unyielding faith fueled her survival, and she survived for us, her second family.

Somewhere during the years between childhood and adulthood, I took a middle path between running away and understanding. When she spoke, I listened. I learned by heart the sequence of events and the wording of her story. At times, when she jumbled a memory, I cued her discretely.

Deeply engraved in my memory is my mother's last account of the Famine, a story she related only months before her death in June 1983. Her stories, by this time, had become more detailed; she named people and described events I had never heard about before. On the day she told this story, she spoke in uncharacteristically fearless tones, at times almost serenely.

I remember the moment vividly. I see my mother's tidy gray braid on the side of her white pillow. Caressing her, I asked how she was feeling, and she sighed sadly, "My soul will never rest. My poor darlings!" Her lament continued, "Maybe your father and I are guilty. We couldn't get away! We tried to go to Kharkiv or Donbas, but the commander commissar refused to issue our documents. The Army sealed the borders and shot those who approached the railroad. Oh, my Lord! There were so many bodies by the tracks." Her words poured forth, a quest to relieve a lifelong open wound. She

spoke as if she were telling her story to me for the first time.

"All our wheat and other winter provisions were taken from us, including those meager reserves buried in the ground in the orchard or hidden in the woods. Like your grandfather, people were thrown out of their houses and many disappeared during the night. None dared to ask. Everyone lived in fear."

"I recall," she continued, "that in the fall of 1932, I picked four ears of corn from behind our shed and put them out to dry on the bench so I could make some corn flour for the children. Someone reported me to the collective farm leadership. I was already branded a 'class enemy.' Now I was accused of stealing corn from the collective farm and sentenced to five years without witness or trial. The children were left with your father. In the eyes of the Soviet State he was acceptable . . . he came from a poor family and was a 'proletarian'. Fed'ko, your oldest brother was then 11 years old and tended cows at the collective farm.

At the prison, I was assigned the job of pickling cabbages and cucumbers. In the spring, I received a desperate letter from your father. Despite the coded wording of the letter, I understood that my little ones were dying of hunger. There are no words to describe my despair. That night, I escaped from the prison. I could think only of saving the children.

Afraid of meeting someone on the way home, I wandered through the woods. The villages seemed deserted. Only once, at the edge of a village I was passing, did I hear a feeble human voice call out to me. It was a man, leaning against a house, inviting me to stay overnight. My heart stopped. In his shiny, bulging eyes, I was sure I saw madness. I ran as fast as my feet could carry me, fearing the worst. I had to get home as soon as possible. Putting my destiny in the Lord's hands I, who had never learned to swim, waded across a stream. When I finally reached home, I found my darlings still alive. Swollen, unconscious, but alive! I didn't save them! I couldn't save them! Three died in my arms a few

days apart. Oksanka was already gone. She died three days before I was taken to prison.

It was, by now, against the law to bury them in the orchard, as was the custom. My angels' bodies were thrown on a cart, piled on top of other bodies. An image haunts me—my little Marussia, Halynka, and Tarasko being tossed from the cart into a pit outside the village without even a prayer . . .

My only reason for living was Fed'ko. We roamed the fields in search of fallen grains among the stubble in the harvested fields. We no longer feared being shot for this crime against the communist state. I was a fugitive and had to hide. But I had to work, and there was no other place for a peasant to work but the collective farm. Fed'ko was afraid and begged me not to go. I promised him that I would return. I promised . . . "

Mother always broke down when she reached this part. Anticipating this, I sobbed. When we had both calmed down a little, she continued:

"I was standing in line with the other peasants. When my turn came, the brigade leader asked my name without lifting his head. When I responded, he shifted his eyes to a list then stood up and pointed a finger at me, shouting, 'You, Evdokia Kononivna Boyko, are a fugitive from Soviet law! People like you are a threat to our state. You shall serve your term in full!' My whole world crumbled again. Oh, my dearest child. The Lord only knows where I got the strength to answer the man. I shouted at him, 'If your children were dying from starvation, wouldn't you have run away to save them?' He lowered his eyes in silence, and I was taken away to serve the remainder of my five-year sentence."

In 1937, my mother was one of thousands of prisoners going to Siberia. She had volunteered to go for she had lost all hope. In Poltava, the prisoners were let out of the wagons and told to kneel in rows, facing the sunset. A few dozen prisoners were freed, my mother among them. Blinded by the sun, she heard, "Evdokia Kononivna Boyko, you are free." She did not move. She thought it was a dream. The voice repeated, "Evdokia Kononivna Boyko, you are free."

At the prosecutor's office were two letters waiting for my mother, letters written by her former

prison wardens, both recommending that she be freed because she was a hardworking, honest peasant—indispensable for building the Soviet state.

I can only image how she must have run, or rather, how she flew on wings of joy from Poltava to find my brother Fed'ko. Her happiness, however, was short lived. That same year, pregnant with my older sister, she was arrested again, accused this time of drowning a swine in a water tank while on her night watch shift at the state pig-breeding farm.

The indictment stated that my mother, already a 'class enemy' of the Union of Soviet Socialist Republics, had drowned a swine and was working against progress in the planned economy of the state. The trial lasted two years, with my mother facing a 10-year sentence. She was saved by a courageous veterinarian who risked his life to testify on her behalf: The swine had died of natural causes. A necropsy revealed that there was no water in the swine's lungs. The communist system, however, did not allow livestock to die. Fearing dismissal or even imprisonment, the farm leader had dropped the dead swine into the tank, conveniently pointing at my mother as the guilty one. She was, after all, already an enemy of the state.

* * *

Poltava greeted me with a dense grayness that penetrated both faces and nature. In the heavy fog, the naked leaves resembled giant skeletons. One could feel and even smell despair in the air. So this was my Ukraine! Pounding in my head was a single thought, "What have they done to your soul and beauty?"

A solemn Panakhyda was held in the tower, the only structure still standing among the ruins of what was once the historic Uspensky Cathedral dynamited by the Soviets. The angel voices of the children's choir echoed, "Vichnaya Pamiat' . . . Vichnaya Pamiat' . . . Vichnaya Pamiat'" in memory eternal of Marussia, Halynka, Tarasko, Oksanka, and Fed'ko: "May the Lord safeguard them where all the righteous rest."

After the evening gloom, the morning was bright and crisp. I was on a mission to fulfill the most sacred part of the promise made to my mother, to stand on the ground where my ancestors lived

and where my siblings were born and had died. It was overwhelming.

Kilochky had not changed much since my parents left it 50 years before. The villagers were the descendants of those who had lived there at the time, and I was still able to see my grandfather's furrow between his field and his neighbor's. Only the ravine, where the bodies of the innocent victims of Ukraine's Great Famine had been thrown, had changed. It had been leveled off, and a children's playground now stood on the site.

The children were there the day I arrived, surprised that God was in their midst. For the first time, a prayer was intoned on their playground, smoke from the censer rising to heaven and proclaiming God's love and the promise of resurrection for the innocent souls.

"Four Ears of Corn" was originally published in 1993 in *Witness, Stories of Genocide and Urban Survival*, created for middle school children in Chicago through a grant from the City of Chicago's Department of Cultural Affairs. The author is a member of Chicago's UNWLA Branch 29.

We would like to thank our authors for the wonderful articles that they contribute to Our Life. We also appreciate comments from our readers and hope that you write and share your opinions about the materials that we publish. Please forward your articles or letters to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Dear Diary...

As a young girl, I engaged in an activity pursued by many of my peers: I kept a diary, noting for myself (and perhaps for posterity) things I had done or seen that seemed meaningful and worth writing about. At first glance, it might seem a little pointless to be resuming a diary at my age (I am turning 50 this year), but somewhere in the first few days of the New Year, that's exactly what I decided to do.

I sat down at my computer and started typing, my fingers barely keeping up with a rapid succession of somewhat disjointed thoughts. While typing, I flashed back to the last diary I had: a cute little book covered in bright yellow fabric with a green and orange crocheted flower on top, which I used to lock with a tiny gold key and hide it in my dresser drawer under my socks. I was 13 years old. Admittedly, the gap between the last entry in that yellow diary and the first entry on my Dell computer is pretty long—37 years—but what the heck.

A part of me thinks that all the interesting things in my life have already happened and my diary entries from now on will contain nothing more exciting than which cereal I had for breakfast. After all, I have reached a very satisfying point in my career; I've had two wonderful jobs: one at Radio Liberty as an international broadcaster and another with the US Department of State for the last decade. I've lived abroad, hiked the Amazon rainforest, traveled throughout the world, parasailed in the Caribbean, and met and worked professionally with world leaders. I've witnessed (and sometimes participated in) great events that have changed history, events I thought would never happen in my lifetime: the fall of the Soviet Union, the independence of Ukraine, the "Orange Revolution."

At 13, I was trying to convince the world that Ukraine was indeed a country, with a separate identity. My diary entries commented on how unfair and insulting it was to lump Ukraine together with other ethnic groups that were all labeled "Russian." At the time, I was dressing up in my embroidered blouse and marching in demonstrations down New York's 5th Avenue in support of Captive Nations

resolutions. Later, I carried signs demanding the release of Ukrainian prisoners of conscience from Soviet prison camps.

Today, I am experiencing perhaps the ultimate vindication: I get to assist the president of the United States as he welcomes President Victor Yushchenko, leader of Ukraine's Orange Revolution, to the Oval Office. No longer do I (or millions of Ukrainians or Ukrainian Americans like me) have to prove anything to anyone.

OK, so now that that's been said, I return to the issue of keeping a diary, an activity whose purpose at my age is a question still to be answered. What, after all, can happen in the next three or even four decades that can top the events I've already experienced? Is it even possible to imagine something more exciting than what I've been doing until now? And if the future doesn't measure up to the past, is it worth the time and trouble to commit it to a floppy disk?

I can't say for sure, but I suspect I will have different things to write about these days. At 50, "meaningful" is not the same as it was at 13, and my diary entries are likely to reflect this. Great world events or great adventures may continue to make up the fabric of my life, but I suspect that it will be the little details, the small insights, and the personal realizations that will take center stage in my new diary. Who knows?

What I do know is that I embark on this diary writing with several decades of hindsight and experience and am fully prepared to start listening to the quiet inner voice that comes to the surface of my consciousness now and then and hints at new details and insights. Sometimes the voice comes at an inopportune time and place: is it really possible to start

daydreaming during bilateral negotiations concerning weapons of mass destruction about plans to transform my concrete sliver of a balcony into a summer garden? At times, the voice is more insistent, often when I return home from yet another trip to Ukraine (about 75 trips in 15 years). Sometimes it practically screams: time to make friends with your kitchen and actually start using all those cookbooks you've been collecting over the years. I've recently noticed that the voice no longer urges me to spend the weekend poring over technical dictionaries in preparation for a work meeting. Seems that Saturday mornings have somehow become reserved for yoga classes, and Sunday afternoons are for attending classical music concerts. These are adult choices that I allow myself to make, different certainly from the choices that propelled me at 13. And they will color the contents of my new diary.

I'm hoping my new diary entries will be a record not only of what I do, but why I do it; not only an exploration of events, but of motivations. Perhaps this diary will shed light not only on people I meet, but on the person I seem to know the least: me. And if I diligently record all the small details of my life and look very carefully, I might be lucky enough to see a picture of someone with a rich and balanced and varied existence. There are, after all, degrees and variations to that thing we call personal satisfaction. It can come from those first few exciting days of the Orange Revolution on the Maidan with the masses of brave Ukrainians, but it can also come from growing the perfect juicy red tomato on my city apartment balcony.

Marta N. Zielyk
January 3, 2006

Glaucoma

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Sight is frequently taken for granted. After all, if nothing seems to be wrong, why bother looking for trouble. Instinctively, this may seem to be the correct approach. Medically, it falls short. One of the dangers of ignoring visual integrity because there are no symptoms of a problem is that some conditions that threaten sight do not have clear and obvious symptoms. One of these conditions is glaucoma.

Glaucoma is a very common, slowly progressive ocular problem associated with an increase in intraocular pressure leading to a continuous destruction of nerve fibers. The precise mechanism of optic nerve injury is not well understood, but its effects are devastating. If glaucoma is present at age forty and left untreated, for example, it may cause complete blindness by age sixty-five. Documented risk factors include age, race, and other conditions: African Americans and individuals with myopia are at risk as are people over the age of fifty. Prevalence increases with each decade, the greatest between sixty and seventy.

There are two types of glaucoma. Primary glaucoma occurs without warning and with no apparent cause. The affected eye is acutely red, unilateral, painful; the affected individual sometimes sees halos around objects. This constitutes a medical emergency. Fortunately, only a handful of patients

are affected by this type of glaucoma. Secondary glaucoma occurs from increased intraocular pressure that results primarily from another eye disease.

The most commonly seen presentation of glaucoma is referred to as open angle glaucoma. This condition develops gradually with no outwardly visible signs. Since the pressure rises gradually, there is no pain. Peripheral vision is lost gradually, resulting in tunnel vision. Because the changes are painless and gradual, they are often not noticed until the damage has been done. In such cases, irreversible ocular damage can occur before the patient recognizes that something is seriously wrong. The vision loss is not reversible.

Screening for glaucoma requires an eye examination using tonometry, visual inspection of the optic disc, and automated perimetry visual field testing. The goal of treatment is to reduce the eye pressure either by increasing the amount of intraocular fluid that leaves the eye or by decreasing the production of the intraocular liquid.

Standards of care include eye drops guided by patient characteristics and associated medical conditions. Side effects of these medications also become an issue since they do affect heart rate, blood pressure, and respiratory problems. Laser or surgical interventions are occasionally needed.

Glaucoma affects many individuals and, if detected early, can be controlled. Maintaining good visual health is important and an annual visit to an optometrist or ophthalmologists can make this achievable.

Glucosamine/Chondroitin GAIT Study Findings. In an article entitled "What You Need to Know About Glucosamine/Chondroitin" (May 2005), I mentioned a study aimed at determining the effectiveness of glucosamine/chondroitin as an independently used herbal medication or as a supplement used in combination with other treatment for osteoarthritis. The study, sponsored by the NIH (National Institutes of Health) and completed in November 2005, was inconclusive and found an overall lack of efficacy. However, the Arthritis Foundation noted that "based on the findings from this study and the supplements' safety and cost-effectiveness, the combination of glucosamine and chondroitin should be considered by patients and physicians as part of an overall treatment plan" for patients with moderate to severe pain. What this means is that despite the overall lack of effectiveness among study participants, glucosamine/chondroitin should still be considered as a possible treatment option. —Dr. Ihor Magun

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Дорогі читачі!

Писане слово відіграє важливу роль у житті кожної організації чи інституції, це об'єднувач між членством та громадою в цілості, це інструмент, який суміжний з існуванням та розвитком організації. Під цю пору писане слово стало коштовним, тому багато журналів чи часописів ліквідуються.

Щоб така доля не спіткала нашу організацію, ми починаємо приймати рекламу, бо статус неприбуткової організації нам це дозволяє. Звертаюся до Вас: „Розшукуйте реклами для офіціозу СУА — журналу „Наше Життя“!

Від заснування нашої організації жінки шукали шляху інформувати громаду про свою працю, робили заходи, щоб мати власне писане слово. Першим офіціозом СУА був журнал „Жіночий Світ“, який почав виходити в тяжкий період економічного життя Америки, під час великої депресії, у травні 1933 року. Редактором журналу була Маруся Бек. Хоч журнал мав коротке життя, усього рік, але видавався він тоді, коли відбувалися важливі події в Америці та в Україні. Саме через це, інформуючи членство, журнал став для української еміграції важливою сполучною ланкою з різноманітними подіями, і організаційними, і суспільно-політичними.

Журнал – рідкісна архівна частина історії СУА, тому хочу поділитися з читачами кількома твердженнями, які можна поєднати під цю пору з нашими подіями.

Про завдання Союзу Українок Америки пише так: „Жіноцтво є не менше важливим чинником у відродженню нації. Наспівають такі дні, коли українські жінки посядуть належне становище у відродженні держави на зразок того, що його займали жінки інших народів при відбудові своїх держав.

А становище це є вельми поважне. Ідеться передовсім про працю у національному вихованні молодого покоління та його підготування до державницької роботи в майбутньому. Доведеться нам стати до просвітницької праці серед незорганізованого жіноцтва, щоб зробити його національно свідомим, активним і готовим до пропагування української справи поміж міжнародними жіночими колами.

Сьогодні багато жінок стоять осторонь зорганізованого жіноцтва, тому надалі мусимо робити заходи приєднати його до СУА”.

У 80-ліття нашої організації можемо сказати, що під кожним оглядом ми виконували постанови наших засновниць.

У серпні-вересні 1933 р. журнал „Жіночий Світ” публікує розповіді Анастазії Красіцької про побут в Чикаго на Світовій виставці, під час якої також відбувався Конгрес молоді. Цитую її слова про нашу молодь: „Загально молодь зробила на мене добре вражіння, й можна сподіватись, що матимемо відважних та розумних провідників. Сейчас можна було помітити, яке виховання дали батьки своїм дітям“.

З історичного погляду стає цілком очевидним, що від самого заснування організації жіноцтво СУА виконало свою місію, бо вже у ті часи можна було бачити провідників у нашій молоді.

72 роки пізніше, після проголошення незалежності України, скільки нашої молоді поїхало працювати і допомагати професійно у розвитку України. А під час Помаранчевої революції в усіх трьох турах виборів ми пересвідчилися, як американська молодь українського походження активно працювала, щоб Україна провела прозорі вибори. Це – наша молодь, вихована українською матір'ю, яка надалі турбується країною походження своїх батьків і робить все задля кращого майбутнього України і водночас дбає про добро нашої Батьківщини – Америки.

Під час Великої депресії, у тих тяжких умовах, союзнянки зуміли зібрати гроші, щоб закупити в Україні найкращі взірці українського мистецтва з різних частин України, які експонувалися в кім-

наті США на Світовій виставці у Чикаго. Про це А. Красіцька пише так: „Перше вражіння було дуже гарне, бо павільон відрізнявся від інших особливо своєю скромністю, та мав до себе красою, прямо кликав заглянути до середини. Не завівся цей, хто заглянув, бо там пишалася літами створена культура українського народу, а між нею здобутки найновішої ери, твори нашого мистця Александра Архипенка.

Із закупленої колекції США відкрив Український Музей в Нью-Йорку у 1976 р., який передав громаді.”

Для Музею у Нью-Йорку збудовано розкішну споруду, посвяченню і відкриття якої відбулося навесні 2005 р. виставкою Архипенка. Під цю пору Музей відкрив другу інаугураційну виставку „Дерево Життя”, до якої залучено багато експонатів із колекції США від часів виставки в Чикаго з 1933 року. Може, колись Музей виставить усі закуплені експонати того періоду в одній виставці.

З журналу довідуємося про дальшу працю нашого членства в тому самому році, у році Великої депресії в Америці жіноцтво далі працювало, але тепер в іншій ділянці. Створено „Комітет Негайної Допомоги Голодуючій Україні“, щоб подати руку допомоги голодуючим.

Скільки праці наші попередниці вклали для добра українського народу лише в тому одному році! Допоміжним фактором у цих великих справах був журнал „Жіночий Світ“, про який мало хто говорить. А за появу його треба завдячувати бл. п. Марусі Бек.

Коли б ми не мали цього писаного слова, не могли б прочитати розповіді свідків цих подій.

Ми маємо найновіші способи комунікації, але писане слово надалі залишається важливим історичним інструментом. Тому звертаюся до всіх людей доброї волі: допоможіть нам втримати журнал “Наше Життя” – це цінне видання, яке є візиткою США та свідком наших діянь.

КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ

Маю бажання передплатити журнал “Наше Життя” на рік _____

Річна передплата: в США – \$30, за кордоном – \$40

Для оплати висилаю:

Складаю пожертву на Пресовий фонд:

чек на \$ _____

чек на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

Моя адреса:

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip _____

Country _____

ЗАПРОШУЄМО ДО „НАШОГО ЖИТТЯ”!

Запрошуємо подавати повідомлення для громади, оголошення організації або рекламу приватних підприємців.

Журнал “Наше Життя” (Our Life) – офіціоз Союзу Українок Америки (СУА), виходить щомісяця (окрім серпня).

**203 Друга Авеню, Нью-Йорк, Н.-Й. 10003
Телефон для довідок: (212) 533-4646**

Розмір	Ширина	Довжина	Ціна	Річна ціна
Сторінка	6 ¾ "	9"	500 дол.	400 × 11
½ сторінки	6 ¾ "	4 ½ "	300 дол.	240 × 11
¼ сторінки	6 ¾ "	2 ¼ "	200 дол.	160 × 11
⅛ сторінки	3 ¾ "	2 ¼ "	150 дол.	120 × 11

ВИМОГИ:

Усі оголошення мають бути у чорно-білому виконанні, розміщені у чорній рамці відповідних розмірів.

Кольорових повідомлень не приймаємо.

Подані матеріали повинні бути у готовому до друку форматі, або збережені у форматі PDF.

Щоб оголошення були опубліковані у бажаному терміні, треба подавати їх завчасно.

ПРАВИЛА:

Запрошуємо неприбуткові організації, прибуткові організації і приватні особи до публікацій оголошень у “Нашому Житті”.

СУА залишає за собою право визначати вид оголошення, яке буде прийняте і вміщене у журналі та застерігає за собою право відмовити у публікації оголошення, якщо воно вступає в конфлікт із нашою місією.

(Не приймаємо реклам продуктів, які завдають шкоди здоров’ю).

Оголошення друкуватимуться окремо від редакційних матеріалів.

Публікація оголошень у журналі “Наше Життя” не означає, що СУА підтримує, рекомендує або гарантує продукт, послугу, компанію.

У випадку друкарських помилок, ми повинні бути повідомлені упродовж 10 днів від дати публікації. Компенсація можлива тільки у вигляді передруку і в тому випадку, якщо помилка змінює зміст оголошення чи повідомлення.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ

СОЮЗЯНКИ ОКРУГИ НЬЮ-ЙОРК ЗАСВІТИЛИ РІЗДВЯНУ ЯЛИНКУ

Для кожного з нас з ялинкою пов'язані прекрасні спогади дитинства, юності і зрілих літ життя. Ялинка додає чарівності і загадковості різдвяним і новорічним святкам. Ялинці однаково раді і дорослі і діти. Ось чому союзнянки Округу Нью-Йорк щороку в грудні проводять свято “Засвічення ялинки”, на якому підбивають підсумки минулого року і діляться плянами на прийдешній рік.

16 грудня це гарне традиційне свято розпочала Надія Савчук, голова Окружної Управи СУА Нью-Йорк, привітавши присутніх союзнянок та гостей. Вона повідомила, що цьогорічна ялинка присвячена першій річниці Помаранчевої революції в Україні, гасла якої супроводжували нас весь 2005 рік.

Парох УГКЦ св.Юра о.Вернард Панчук поблагословив зібрання. І полилася чарівна мелодія коляди “Бог Предвічний...”, під звуки якої Надія Савчук засвітила ялинку. Безліч вогників яскраво освітили чудові ялинкові іграшки, багато яких власноручно зробили учні першої класи школи св.Юра під орудою вчительки Лідії Андрусин, яка недавно обрана головою 83-го Відділу СУА.

У привітальному слові Ірина Куровицька, Голова СУА, підбила підсумки 2005 року – надзвичайно багатого і щедрого на різні важливі події: інавгурація всенародно обраного Президента України Віктора Ющенка та його візит до Америки; світ визнав Україну як державу з ринковою економікою, відкриття новозбудованого приміщення Українського Музею в Нью-Йорку.

В історію Союзу Українок Америки 2005 рік увійшов як 80-й рік існування нашої організації та рік проведення XXVII Конвенції СУА, на якій були ухвалені важливі резолюції. Цього року було відремонтовано 5-й поверх приміщення СУА в Нью-Йорку та його посвячення. Голова СУА подякувала усім жертводавцям за щедрі дари на домівку СУА та підкреслила, що це перша власна хата за 80 років нашого існування, 40 відсотків якого належить Окрузі Нью-

Йорк. І. Куровицька відзначила, що ми маємо чим гордитися, бо не підвели засновниць СУА і тих, що були перед нами. “У новорічних постановках обіцяємо працювати так, щоб наступні покоління згадували нас так, як ми згадуємо наших попередниць”, – сказала голова СУА.

Щиро привітав союзнянок д-р Богдан Кекіш, президент Федеральної Кредитової Кооперативи “Самопоміч” в Нью-Йорку, і побажав дальших успіхів на благо української діаспори та українського народу.

Ліда Закревська запросила членок 83-го Відділу СУА заколядувати. За фортепіано сіла Ірена Чума. “На небі зірка ясна засяла...” У душі кожного з нас коляда викликає почуття святості, спогадів дитинства, як колись малими ходили від хати до хати з вертепом – прекрасним Різдвяним дійством, яке розповідає про народження Божого Сина і хоч завжди співаємо ті самі колядки, але кожного року вони звучать по-новому. Чудові українські коляди підтримали всі присутні.

І ось до залі з веселою колядою і передзвоном дзвіночків увійшли колядники – ансамбль “Українська родина” 127-го Відділу СУА. Гарно повіншувала присутніх власними поетичними рядками Оксана Лиховид, керівник ансамблю:

У дзвіночки дзвоним, вам ся низько клоним,

Коляду співаєм, щастя всім бажаєм.

Такими словами привітала присутніх від імени ансамблю Світлана Махно – голова 127-го Відділу СУА і ведуча програми. Одна за одною лились такі милі серцю кожного з нас мелодії Різдвяних коляд та українських народних пісень.

Надія Савчук – голова Окружної Управи СУА Округу Нью-Йорк побажала всім веселих і щасливих Свят Різдва Христового і подякувала за присутність, відзначивши, що смачну перекуску приготувала Василя Дмитрик – господарка референтки Округу при допомозі Ліди Закревської і Наталки Думи.

Отець Юрій Базилевський, парох УПЦ

Всіх Святих, закінчив свято молитвою, підкресливши, що сьогодні в залі відчувалася духовна піднесеність.

А союзянки та гості не хотіли розходитись. За фортепіано знову запросили Ірену Чуму. “Возвеселімся всі разом нині...” До більшості жіночих голосів долучилися прекрасні чоловічі голоси о. Юрія Базилевського, д-ра Богдана Кекіша, інженера Мирослава Шмігеля, відомого

громадського діяча Миколи Галіва. Різнобарвно сяяла ялинка. Святково і весело було в душі кожного присутнього. Відчувалося наближення великої події – появи на небі Зірки, яка сповістить усьому світові “дивну новину” – народження Спасителя, який увесь світ відкупив.

*Лідія Бабюк, пресова референтка
Округи Нью-Йорк*

ПОЛУДЕНОК НА ДОПОМОГУ СИРОТИНЦЮ У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

Округа США Дітройта займається не тільки внутрішньо-організаційними справами, але також відзначає різні події всеукраїнського характеру – влаштовує загальні імпрези. Так 25 вересня 2005 р. 53-й і 96-й Відділи США запросили громадськість на полуденок, щоб ознайомити з Дніпропетровським сиротинцем-інтернатом для дітей з фізичними вадами. У гарно прибраному союзянками залі Культурного центру зібралися численні гості та члени різних відділів США. Координаційна референтка Округу Маруся Зарицька-Червійовська відкрила імпрезу та запросила архієпископа Олександра Биковця УАПКЦ молитвою поблагословити дітей та присутніх, які відгукнулися на наше запрошення. До комітету влаштування імпрези належали: Маруся Зарицька-Червійовська, Христина Панасюк, Дарія Завадівська, Ненсі Віхар, Ольга Мовчан, Марта Йованович, Лідія Тарашук, Марія Миколенко. З великим зацікавленням присутні вислухали доповідь Лідії Тарашук-Наганів, яка, перебуваючи в Україні, присвятила частину своїх вакацій подорожі до Дніпропетровська та відвідинам інтернату. Вона повідомила, що на сьогодні в сиротинці перебувають 85 дітей різного віку, здебільшого сироти. Важко було оглядати фотографії цих дітей. На мій погляд, все, що побачили присутні, є ще одним доказом геноциду України, адже всі ці діти народилися після 86-го року, тобто після Чорнобильської катастрофи і більшість їх каліцтв є наслідком саме впливу радіації. Хоча діти не мали нещасного й занедбаного вигляду, як часто виглядають діти з інших держав, але серце стискалося при роздумах про їхню долю. Маруся Зарицька-Червійовська звернула увагу присутніх

на світлину дівчинки, яка має недорозвинені кінцівки і пересувається з допомогою низького візка, на якому лежить. Ця дівчина незабаром матиме 18 років і, згідно з законодавством, буде змушена покинути стіни інтернату і переселитися до будинку інвалідів. Як би змінилося життя цієї юнки, якби знайти змогу привезти її до Америки і виготовити протези!

Мета імпрези – зібрати кошти на допомогу конкретно цій дівчині і сиротинцю. Велика подяка належить Лідії Тарашук-Наганів, яка ознайомила нас з цими хвилюючими документами. Комітет провів велику працю і зорганізував цікаву імпрезу. Після полуденка Дарія Завадівська відрекомендувала Олександрю Савин з Чикаго, яка є автором прекрасних вишивок, виконаних на різних одягах. Працьовитість і майстерність авторки є винятковими. Демонстрували ці зразки одягу членки Округи. Присутні щиро дякували авторові за можливість оглянути велику колекцію її робіт. Уміло й цікаво коментувала показ Дарія Завадівська. У розважальній частині виступив відомий бандурист і співак Остап Стахів та квартет союзянок „Соловейки” (Дітройт) у складі: Ліса Каліс, Ліля Літинська, Крісті Ольшевська, Наталка Марущак. Під керівництвом Ольги Соловій. Власне Ольга Соловій є душею квартету. Це вона надихнула співачок любити українські пісні. Цей полуденок був першою спробою звернути увагу громадськості на проблеми дітей-калік в Україні, і треба сказати, що організаційний комітет дуже гарно виконав це завдання.

*Валентина Євич, пресова референтка
Округи Дітройт*

Довголітні членки 1-го Відділу отримали Грамоти заслуги за довголітню працю у Відділі СУА в Нью-Йорку. Зліва: Почесна голова 1-го Відділу і Почесна членка СУА Лідія Магун, Почесна голова 1-го Відділу і Почесна членка СУА Олена-Леся Гой, Почесна членка Відділу і Округу в Нью-Йорку Іванна Мачай, Почесна членка Відділу Стефанія Гуменюк, голова Відділу Оля Дейнеко, Почесна членка Відділу Анна Ссрант, Почесна членка Відділу Стефанія Семущак.

ЮВІЛЕЙ 1-ГО ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Погідної листопадової неділі гарно декорована вишивками, квітами та емблемою СУА заля Українського Народного дому гостинно відкрила свої двері для численних гостей і союзниць з нагоди святкування 80-річного ювілею 1-го Відділу СУА. Усі мали змогу оглянути чудово оформлену виставку з архівних світлин Відділу, на яких відтворено проведену впродовж кількох десятків років працю, щасливі миті успіхів та невдач кожного з них. Людські обличчя та долі, які вже стали історією, але послужили для такого нині мудрого й доброго Ювілею.

Свято відкрила голова 1-го Відділу Ольга Дейнеко, яка представила гостей, що завітали на свято і привітала всіх з ювілеєм. Після відспіваного славня Союзу Українок Америки О. Дейнеко попросила присутніх вшанувати хвилиною мовчання тих членів 1-го Відділу, які з волі Всевишнього відійшли у засвіти, а свою жертовну працю поклали на вівтар 1-го Відділу. Під звуки ніжної мелодії з нотками щирої й тихої печалі пом'янула голова імена всіх посестер-попередниць. Далше ведення святкової програми передала культурно-освітній референтці Стефанії Лопух, яка висловила щире вітання з нагоди Ювілею та побажала всім міцного здоров'я, довголіття та земних благ.

З історією 1-го Відділу та сьогодення коротко ознайомила пресова референтка Відділу Ольга Кузишин. З її промови в уяві присутніх постав далекий грудень 1921 року, коли медична сестра визвольних змагань Марія Скубова заснувала 1-й Відділ СУА під назвою Українська Жіноча Громада, завданням якої було допомагати зруйнованій війною Україні.

1925 року після звіту про роботу конференції Міжнародної Ради Жінок на вічі Української Жіночої Громади делегатка з України Ганна Чикаленко-Келер запропонувала створити крайову організацію в Америці, яку назвали Союз Українок Америки.

П'ять жіночих товариств стали першими Відділами СУА, а Українська Жіноча Громада стала 1-м Відділом СУА. Тільки цей Відділ зумів плідно працювати, щоб дочекатися цього гарного ювілею – 80-ліття. Союзнянки 1-го Відділу відразу включилися в допомогову акцію потерпілим від повені в Галичині, інвалідам, сиротам, вдовам. Спливали роки, а з ними самовіддана праця. Ось деякі віхи діяльності:

Уже 1927 року 1-й Відділ надіслав допомогу товариствам „Рідна Школа”, „Просвіта”, журналові “Жіноча Доля” та Союзові українок у Львові. Глибоко схвилювали українську громаду

пацифікація та Голодомор 1932-1933 рр. у Східній Україні. На знак протесту проти цього жахливого явища зорганізоване жіноцтво в Америці відповіло численними маніфестаціями, щоб привернути увагу всього світу до України.

1939 р. – допомога повсталій вільній Закарпатській Україні.

Друга світова війна – співпраця жіноцтва 1-го Відділу з Американським Червоним Хрестом і в такий спосіб допомога українцям в американській армії.

Відділ пишається, що першим редактором новоствореного журналу “Наше Життя” стала голова Першого Відділу Клавдія Олесницька.

Упродовж 17 років Відділ активно співпрацював з ЗУАДКОМ, жіночою секцією, яку очолювала наша членка Іванка Бенцаль.

Починаючи з 1944 р. щорічна участь Відділу в Міжнародній жіночій виставці в Нью-Йорку, яка сприяла ознайомленню американського громадянства з традиціями й культурою України. Кошти, отримані від цього заходу, союзнянки використовували для допомоги біженцям у таборах переселенців, українським школам у Німеччині, вдовам, сиротам, „бабусям” у Бельгії, Чехословаччині та полоненим Української Дивізії в Риміні в Італії.

Членки 1-го Відділу Іванна Бенцаль та Катерина Пелешок під час переселенської акції зустрічали новоприбулих та надавали їм моральну підтримку, всіляко сприяли їхньому трудоулаштуванню. Тоді Відділ зріс з 35 до 95 членок, які з новими силами працювали в культурно-освітній та суспільній ділянках.

1968 року голова Відділу Наталія Хоманчук організувала дві „Світлички” в Асторії та Озон Парку, а Михайлина Баран, тодішня виховна референтка Округної Управи, заснувала „Світличку”, яку згодом передали під опіку 83-го Відділу СУА.

1954 р. наш Відділ разом з іншими відділами започаткував забави під назвою “Вишивані вечорниці”, які були дуже успішні, а 1962 р. їхнє ведення перебрала Округна Управа Нью-Йорка.

За всі 80 років не злічити грошової допомоги від 1-го Відділу. Тільки вдумайтесь у деякі штрихи, які висвітлюють масштабність цієї багатогранної акції у допомозі тим, що її потребують. А її отримували в старечих домах Бразилії, Аргентини, сестри Василіянки в Польщі та Україні. Церкви та будинки культури в колиш-

ній Югославії, духовна семінарія у Перемишлі, Українська церква в Люрді. Монастир у Гленкові (Нью-Йорк), школа при церкві св. Юра. Відділ допоміг дисидентам, які приїжджали з України, подав велику фінансову допомогу потерпілим від аварії на Чорнобильській електростанції, потерпілим від повені на Закарпатті та під час катастрофи у Скнилові, родинам загиблих шахтарів. Відділ надіслав гроші хворому студентові та ще трьом дітям на лікування в Україні.

Відділ також дбає про молодь у США та в Україні. Підтримав Акцію „Молоко і булочка – наймолодшим школярам України”, надавав нагороди випускникам школи св. Юра, допомагав дітям-інвалідам і творчій молоді в Україні стипендіями для студентів.

Тепер 1-й Відділ має 65 членок, серед них є новоприбулі з України, які активно включилися у його діяльність. Усіх жінок Відділу поєднує дух зорганізованості жіночої спільноти, палка любов до рідного краю і розуміння його потреб, що давав їм силу і насагу до праці.

1-й Відділ увійшов в історію як засновник СУА, для добра якого працюватиме й далі. Усім шановним жінкам-союзнякам належить низький уклін і глибока людська шана.

Вікарій церкви св. Юра о. Маріо Дацишин, привітав союзнянок та гостей з 80-літтям, прочитав молитву та побажав усім Божих ласк і благословення в усіх добрих справах і помислах.

Письмове вітання від голови СУА Ірини Куровицької прочитала Оксана Фаріон. У ньому прозвучала заслужена подяка членкам 1-го Відділу СУА за 80-річну працю, названу “неповторними скарбами пройденного шляху”, та щире побажання, щоб Всевишній дозволив дочекатися 100-річчя Відділу та нашої організації. Відбулося нагородження Відділу Грамотою СУА.

Стефанія Лопух зазначила, що історія 1-го Відділу не була би повною, якщо би не згадати голів 1-го Відділу від початку його заснування, а це: Стефанія Абрагамовська-Грицька, Антоніна Лятишевська, Пелагея Дембіцька, Юлія Гомліцька, Катерина Дротик, Клавдія Пелешок, Марія Головей, Наталія Хоманчук, Ольга Сливка, Леся Гой, Лідія Магун, Ольга Дейнеко.

З великою увагою й радістю були вислухані привітання від тих голів Відділу, які ще є серед нас і далі працюють.

Письмове вітання надіслала колишня голова і Почесна голова 1-го Відділу СУА Ольга

Голова 1-го Відділу СУА Оля Дейнеко.

Сливка, в якому була висловлена гордість, що вона є членкою 1-го Відділу. О. Сливка пригадала всім мурашину працю посестер Відділу, з якими вона самовіддано працювала впродовж багатьох років.

Присутніх привітали голови 1-го Відділу, Почесні членки 1-го Відділу, Почесні членки Округи Нью-Йорк Олена-Леся Гой та Лідія Магун.

Відтак О. Дейнеко вручила Почесні грамоти довголітнім членкам 1-го Відділу а саме: Ганні Серант, Стефанії Семущак, Лесі Гой, Іванні Мачай, Лідії Магун, Марії Мотиль, Марії Федірко. Усі відспівали їм многая літа.

І звучала приємна музика, велися дружні невимушені розмови, спомини. За святковим полуденком співали всі.

У перерві між мистецькою частиною вітання виголосили: від Нью-Йоркської Округної Управи СУА її голова Надія Савчук і вручила Почесну грамоту Відділові, від Управи й адміністрації УМ директор Марія Шуст, від головної Управи ООЧСУ Марія Лозинська, колишня голова Округи Нью-Йорка Почесна членка СУА Леся Кіршак, від Відділу ім. Уляни Целевич ООЧСУ у Н.-Й. представник Відділу Наталя Качурак, від 21-го Відділу Ірена Курдуба, голова Об'єднання Українців Америки "Самопоміч" Наталія Дума, від 83-го Відділу СУА його голова Ірена Чабан, від 64-го Відділу СУА заступниця голови Лідія Баб'юк, від 127-го Відділу його голова Світлана Махно. Від Головної Управи ООЧСУ виступила Марія Лозинська.

З нагоди 80-ліття 1-го Відділу СУА, грамоту, за заслужену працю для СУА, передає голові Відділу Олі Дейнеко перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон.

Вітання надіслали: друга заступниця голови СУА Марта Данилюк, пресова референтка СУА Катерина Немира, Почесна членка 1-го Відділу Віра Шуль з Флориди. Приємною несподіванкою для всіх було зворушливе письмове вітання від міського осередку СУ м. Залішки Тернопільської області з України, членкою якого є наша посестра Стефанія Лопух.

Наспіли привіти 113-го, 89-го, 62-го (Глен Спей) та 119-го (Йонкерс) Відділів СУА.

Присутні і союзнянки 1-го Відділу щиро вдячні старійшині української журналістики улюбленій Ользі Кузьмович, яка розділила нашу радість і терпляче витримала таке довге святкування.

Мистецьку частину свята уприємнили діти й онуки наших союзнянок. Дочка Лідії Магун мгр. Лариса Магун майстерно заспівала українські пісні, акомпаньовала дочка Іванни Мачай д-р Марта Мачай-Кокс, а наймолодші з родини Мачай-Кокс Лесик, Анастасія і Бригіта порадували всіх зворушливими деклямаціями. Теплими оплесками нагородили за спів Христинку Махно, онучку нашої членки Марії Лихач. З нагоди 80-річного ювілею нас привітали задушевним виконанням українських пісень друзі з хору "Думка" – подружжя Ганна і Микола Луцаки та Левко Лопаський.

Дзвеніли келихи з вином, а свято закінчили запальним українським танком у дружньому родинному союзнянському колі.

*Ольга Кузишин,
пресова референтка Відділу.*

34-ий Відділ СУА в Коговзі, Н.-Й.

75-літній ЮВІЛЕЙ 34-го ВІДДІЛУ СУА в КОГОВЗІ, Н.-Й.

На наші великі урочистості, які відбулися 27 листопада 2005 р., зійшлися майже всі членки нашого Відділу. З'явилися і членки похилого віку з паличками в руках, але душею молоді, повні радості й ентузіазму.

Свято відкрила голова Відділу Марія Мацюк молитвою СУА та хвилинною мовчанкою вшанування членок, які відійшли у кращий світ.

Святкову доповідь виголосила секретар Відділу, яка перенесла думки присутніх у часи, коли горстка українських жінок 30 грудня 1930 р. серед не дуже сприятливих обставинах заснувала Відділ, щоб у ньому плекати чудові традиції українського народу та по змозі допомагати братам і сестрам на рідній землі. Довгі години праці за дуже малою винагородою і втома не захочували, але ці діяльні жінки без авт і телефонів, серед непередбачених труднощів виконали велику роботу, а імена їх записані золотими літерами у нашій громаді.

Любов до Всевишнього і прив'язаність до рідної землі дали змогу горстці жінок викресати стільки вогню і запалу, що він горить і до сьогодні.

Цей смолоскип притягнув до праці багато нових членок, які своєю діяльністю збагатили наш Відділ. Відбули чимало імпрез та доповідей, вислали багато пакунків і грошей для людей, які потерпають від нестатків в Україні, багато стипендій для студуючої української молоді та своїми пожертвами полегшували життя маленьким сиротам. Відданою працею довели, що ми гідні бути членками чудової жіночої організації – Союзу Українок Америки.

Після доповіді та смачної вечері голова подякувала за участь і працю.

Розійшлися членки додому задоволені та з глибоким обов'язком продовжувати працю у нашому 34-му Відділі СУА в Коговзі, Н.-Й.

Анна Гогоша, секретар Відділу.

Вельмишановні пресові референтки!

Дякуємо за повідомлення про діяльність округ і відділів, які віддзеркалюють працю членок нашої організації.

Просимо всі дописи надсилати не пізніше двох тижнів від дня відбутої імпрези.

Ред.

Голова Відділу Льоля Савеська і членки Відділу після святкування ювілею.

89-й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

23 жовтня 2005 р. 89-й Відділ СУА ім. Лесі Українки в Кергонксоні відсвяткував своє 40-ліття. Після св. Літургії, яку відслужив о. Володимир Пісо у церкві Пресвятої Трійці, союзнянки і гості зійшлися у привітному ресторані Союзівки. На прикрашених столах можна було оглянути альбоми з фотографіями і грамотами праці Відділу впродовж 40 років.

Голова Відділу Льоля Савеська відкрила свято, і всі дружньо заспівали гімн Союзу Українок Америки під акомпанямент Оксани Прутеняк. Далі програму вела Розалія Головка. Оля Равлюк прочитала молитву СУА, однохвилинною мовчанкою вшанували тих, які відійшли у вічність. Заступниця голови СУА Маріянна Заяць прочитала вітання від Головної Управи СУА і вручила грамоту для Відділу. Голова Окружної Управи Нью-Йорку Надія Савчук привітала Відділ і також вручила грамоту. Святкову промову про заснування Відділу і його довголітню всебічну працю виголосила співзасновниця Відділу і його довголітня голова Оксана Ленець. У своєму слові вона висвітлила початок громадської праці нашої громади. Після купівлі оселі „Союзівка” не було тут ні церкви, ні зорганізованої громади. Почали приїжджати різні особистості з Нью-Йорку і між ними голова Окружної Управи СУА Нью-Йорку Ірина Падох. Заснування Відділу йшло паралельно із заснуванням парафії, а згодом будови церкви. Анна Слободян скликала перші сходи - 9 осіб,

запросила Ірину Падох, таким чином цих 10 осіб створили наш Відділ. Першими членками-засновницями були Анна Слободян, Павлина Олексів, Оксана Ленець, Дарія Хухра, Оля Савчук, Галина Митрофанюк, Оксана Бедрій, Олімпія Іваськів, Оріся Винник, Ірина Падох. Першою головою була Павлина Олексів. Зразу почалася мурашина праця, шукання телефонами українських родин з дітьми, щоб створити школу українознавства – то були головні цілі нашого Відділу і СУА. Дбаючи про виховання дітей і молоді, матері вписували дітей на українознавство, а самі ставали членками Відділу СУА.

Головною метою громади стала побудова церкви і домівки, щоб діти мали де вчитися. До тої великої відповідальності приєдналися союзнянки. Збирали гроші, влаштовували виступи та імпрези з дітьми з різних нагод, навіть видали платівку „Вию, вию, вінець”. То була велика праця - здобувати кошти, провадити школу і працювати з громадою. Вона триває й нині. Суспільна опіка Відділу за вказівками Головної Управи допомагала в Югославії, Польщі, Бразилії виховувати студентів, які опісля перебирали громадську справу на добро нашої Батьківщини.

З проголошенням Незалежності України в різних допомогних акціях, відгукнулася Суспільна опіка нашого Відділу: збирали для потерпілих від повені на Закарпатті, погіблх шахтарів на Донбасі, для жертв катастрофи у Сквилові біля Львова, допомагали сиротинцям,

студіюючій молоді в Україні, а також молоді на Майдані у Києві.

Присутні слухали з великою увагою про працю Відділу, а переважно про створення громадського життя в Кергонксоні. Для декого це була зовсім нова інформація. Після доповіді голова Відділу вручила грамоти за великий внесок праці колишнім головам Відділу: Павлині Олексів, Оксані Ленець, Софії Барусевич, згадала тих, які відійшли у вічність. Головами Відділу упродовж 40 років були: Павлина Олексів, Оксана Ленець, Софія Барусевич, Стефанія Барановська, Анна Слободян, Зеновія Ковальська, Марія Мороз. Відзначені членки СУА за 50-літню працю для організації - Стефанія Барановська, Марія Мороз, Катерина Турчин, Емілія Ренер.

Відмовили молитву перед обідом, а далі голова Відділу виголосила тост за здоров'я гостей і многая літа для членок Відділу. Під час обіду представлено гостей головного стола: заступниця голови СУА Маріянна Заяць, голова Округи Нью-Йорк Надія Савчук, довголітня голова 89-го Відділу Оксана Ленець, засновниця Відділу Анна Слободян, довголітня голова д-р Стефанія Барановська, д-р Роман Барановський, голова Відділу Льоля Савеська і ведуча програмою Розалія Головка. Прочитали письмові привіти, які надіслали: 1-й Відділ (голова Ольга Дейнеко), 30-й Відділ (голова Оля Рудик), й 34-й Відділ (голова Марія Мацюк), 62-й Відділ (голова Анна Пищимуха), 103-й Відділ (голова Христина Подолюк), 113-й Відділ (голова Ірена Стецьків). Дякуємо за привіти і пожертви на діяльність Відділу. Усні привіти склали від організації ООЧСУ Анна Харчишин, професор Бакум від УАКРади і хору "Золотий гомін", Оксана Бакум подякувала за організування школи українознавства.

Довголітня голова 89-го Відділу Оксана Ленець.

Ведуча назвала представників організацій, які взяли участь у нашому святі: Анна Пищимуха – голова 62-го Відділу із членками, Професор Володимир і Оксана Бакуми репрезентували УАКРаду і хор "Золотий гомін", Петро Косцьолик – УККА і СУМ, Оля Савчук – Пласт, Микола Вітенко – ООЧСУ, Оля Равлюк – директор школи українознавства і голова церковного комітету, Ярослав Січинський – скарбник парафії, Дмитро Досяк – голова Товариства Дивізійників.

У мистецькій програмі виступали Тома Протенюк, колишній довголітній співак Метрополітальної опери під супровід Оксани Протеняк, яка також виконала фортеп'янні твори. Ансамбль 89-го Відділу "Мальви" заспівав українські пісні під керівництвом В. Бакума.

Голова подякувала за участь у святі.

Михайлина Баран, секретар Відділу

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

46-й ВІДДІЛ СУА ім. Олени ТЕЛІГИ, Рочестер, Н.-Й.

Загальні збори нашого Відділу відбулися 15 січня ц. р. Головою президії вибрали Галю Малаховську, секретаркою Зеню Кужіль. Від Окружної Управи Північного Нью-Йорка була присутня Марія Костів.

Управу Відділу на 2006 р. вибрали у такому складі: Параня Смит – голова, Зеня Кужіль – заступниця голови, Стефа Стенфілд – протоколярна секретарка, Анна Білоус – скарбник.

Референтки: організаційна – Слава Коба, куль-

турно-освітня – Стефанія Вовкович, зв'язків – Катя Кузиляк, пресова – Ляриса Харамбура, Суспільної опіки – Надя Трач, виховна – Таня Баб'юк, мистецько-музейна – Ірина Ольшанська, господарська – Оля Павлович.

Контрольна комісія: Галя Малаховська – голова, Анна Бейлі й Леся Павлович – членки.

*Ляриса Харамбура,
пресова референтка 46-го Відділу.*

Ялинка 65-го Відділу СУА, 4-го грудня 2005 р.

УКРАЇНСЬКА ЯЛИНКА 65-ГО ВІДДІЛУ СУА НА ФЕСТИВАЛІ ЯЛИНОК

Мадярський Музей в Нью-Брансвіку Н.-Дж. щороку влаштовує Фестиваль ялинок, у якому беруть участь численні національні групи. 65-й Відділ СУА у Нью-Брансвіку був також запрошений і вже третій рік був учасником цього фестивалю.

Ялинку прибрали голова Відділу Наталія Головінська, членка Відділу Ольга Городецька та Слава Стойко. Координатором цієї дії була мисткиня Слава Стойко. Ялинку прикрасили в українському стилі – на вершку ангел у вишиванці, золоті горішки, червоні яблучка, вишивані рушнички та інші прикраси, які виконала Катерина Бацвин. Під ялинкою стояли козак та дівчина у народному одязі й вертеп-сценка народження Ісуса у стаєнці. Біля ялинки на столику, накритому вишиваною скатеркою, – різьблений свічник зі свічками та ікона Матері Божої з Ісусом, яку намалювала Слава Стойко. Поставили також колоски пшениці у керамічній вазі.

Офіційне відкриття фестивалю відбулося 4 грудня 2005 р. за численної участі гостей різних

національностей.

У мистецькій частині наша українська група виступала перша, і її репрезентували Слава Стойко та члени хору церкви Різдва Пречистої Діви Марії Богдана Гнатик, Віра Мельник, Мирося Штурмай та Богдан Стецько. Вони чудово заспівали кілька українських колядок, за що присутні нагородили їх рясними оплесками. Ялинку оглядали і фотографували з усіх боків, особливо вишивані прикраси. Опісля були солодощі й кава – союзанки принесли також різдвяне печиво.

Щороку Музей видає Каталог з дописами про кожну національну групу, яка бере участь у Фестивалі. Нью-Брансвік – це місто де є Rutgers University, також широковідома школа мистецтв (Mason Gross Scholl). Численні відвідувачі і студенти дістануть хоч частково інформацію про Україну та наші різдвяні звичаї.

*Ольга Городецька, імпрезова референтка
65-го Відділу СУА.*

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

У житті організації, як і в родині, – є час конструктивного планування і дні успішної праці, та бувають жалібні дні, коли прашаємо наших подруг.

Ділимося сумними новинами з союзницями, бо в цьому році попрощали ми у вічність не одну, а чотири подруги.

ОЛЬГА МАЦЬКІВ

5 травня 2005 року по довгій недусі померла Ольга Мацьків. Переживши воєнне лихоліття у 1952 році, молода Оля прибула до Сполучених Штатів Америки з Польщі. Познайомилася з Дем'яном Мацьковим, з яким одружилася і за мешкали у Чикаго.

1991 року переїхали на Флориду і оселилися у місті Енгельвуд. Тут включилися у життя нашої громади і стали парафіянами української церкви Входу у Храм Пресвятої Богородиці у м. Норт-Порті, Фл. 1999 р. Оля вступила у члени 56-го Відділу ім. Мілени Рудницької. Була щедрою, обов'язковою і зразково виконувала свої завдання.

2003 року захворіла на невиліковну хворобу і відійшла у вічність.

СТАСЯ МИКИТКА-ЖИЗНОМИРСЬКА

Незабаром ми знову зібралися, щоб попрощатися з довголітньою союзницею Стасею Жизномирською, яка відійшла у вічність 17 травня 2005 р. Стася Микитка народилася 10 серпня 1930 р. у Калунові, що на Західній Україні. Після закінчення війни, довгих років поневірянь переїхала з батьками на землю Вашингтона. Тут познайомилася і одружилася із Зеноном Жизномирським. Зенон відбув військову службу в американській армії і закінчив медичні студії. Разом виховали двох дітей: Івана і Катрусю.

Стася вступила до 9-го Відділу СУА, активно працювала у різних референтурах і 10 років очолювала відділ у Бінггемптоні, Н.-Й.

2001 р. переїхала на Флориду, до міста Сарасоти, а 2002 р. стала членкою 56-го Відділу у Норт-Порті. Тут через хворобу свого чоловіка, а потім через важку особисту недугу не могла активно працювати у Відділі. Хто мав змогу з нею особисто познайомитися, той хотів бути її другом. Зворушливо-трагічним був похорон Ста-

сі, бо через день після її смерті помер її чоловік, і родина ховала їх разом. Залишили у смутку сина Івана й дочку Катерину Ковальчик та родину в Україні і Польщі.

ЄВГЕНІЯ ФЕДАК

2 серпня 2005 р. перейшла межі вічності ще одна членка 56-го Відділу Євгенія Федак. Євгенія народилася 18 квітня 1927 р. у Західній Україні. Страхіття Другої світової війни закинули її у Сполучені Штати Америки, де вона проживала у штаті Нью-Джерзі. Там була активною членкою СУА – першою головою 100-го Відділу. У 1988 р. переїхала до Норт-Порту, Фл. і тут вступила в ряди 56-го Відділу СУА, проте довга і важка хвороба не дозволила їй бути активною членкою. У міру можливості приходила на сходи та імпрези Відділу, мужньо зносила болі і терпіння, ніколи не нарікала на свою долю. Її усміхнене обличчя і лагідна вдача назавжди зостануться у пам'яті тих, хто її знав. Залишила в смутку двох синів, дві сестри і брата в Україні.

ВЕРОНІКА БАРДИШ

Вероніка Бардиш відійшла у вічність 22 серпня 2005 р. Народилася 12 серпня 1919 р. у Чикаго. Родичі виховали її разом із сестрою і братом в українському дусі. Вероніка закінчила іллінойський коледж і багато років працювала у федеральному банку у Чикаго. Її серце і душа залишилися українськими. Коли після Другої світової війни українські біженці почали приїжджати до Чикаго, Вероніка допомагала їм влаштуватися в новому середовищі. Тоді ж познайомилася з Василем Бардишем, з яким прожила в щасливому подружжі 51 рік. 1968 р. вступила у члени СУА, де активно працювала, декілька років була скарбником та допомагала в Суспільній опіці.

1989 р. переїхали до Норт-Порту, Фл., де включилися у життя української громади та стали парафіянами католицької церкви. Тут Вероніка 11 років була членкою 56-го Відділу СУА і брала активну участь у сходинах і імпрезах. Останні два роки Вероніка мужньо боролася з недугою. Її лагідна і ввічлива вдача здобувала багато приятелів. Залишила засмученого чоловіка і друзів.

Марія Наваринська, пресова референтка.

ДАРІЯ -СОФІЯ ЧИЖИК

26 травня 2005 р. з волі Всевишнього відійшла у вічність Дарія Чижик – довголітня членка 1-го Відділу СУА у Нью-Йорку.

Народилася Дарія 21 січня 1927 р. у Білостоку, Польщі, у родині Романа і Марії Герасимових. Батько працював скарбником "Народної торгівлі" у Стрию, мати учителькою іноземних мов (німецької і французької).

Дарія була охрещена в Стрию, будучи онучкою знаного адвоката д-ра Антона Гарасимова. Вихована у патріотичній родині, у якій дідусь і три брати батька брали участь у Визвольних змаганнях України, Дарія ціле життя ішла їхніми слідами. Середню освіту здобула в Стрию.

Воєнні події змусили родину, в якій, крім Дарії, була ще дочка Люба, залишити рідний край. У Німеччині, в таборі Шафенбургу, Дарія продовжила навчання і стала пластункою. У березні 1949 р. родина переїхала до Америки і замешкала у Нью-Йорку. Дочки продовжували студії, а в лютому 1954 р. Дарія одружилася з Юрієм Чижиком. Бог поблагословив подружжя донькою Ромою, якій мати присвячувала багато уваги, посилала до школи українознавства, пласту, курсів українських танців. Коли дочці виповнилося 18 років, несподівано помер чоловік Дарії. Рома молоденькою вийшла заміж, Дарія стала бабусею трьох онуків, а згодом правнучки.

1980 р. Дарія – членка 1-го Відділу СУА у Нью-Йорку, обрана до Управи Відділу організаційною референткою. Сумлінно виконувала свої обов'язки та брала активну участь у всіх починах Відділу. Упродовж двадцяти років виконувала обов'язки організаційної референтки, за що була нагороджена грамотою вдячності.

СВГЕНІЯ (ГЕНЯ) ПЕТРИНА-ГІЩИНСЬКА

Якраз минув рік, як сумна вістка сколихнула членство 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки. 8 січня 2005 р. після затяжної недуги упокоїлася св. п. Геня Гіщинська, одна із співзасновниць нашого Відділу.

Народилася Геня 1 жовтня 1925 р. у селі Рогачин, Бережанського повіту у великій, патріотичній родині. Була ученицею Рідної Школи в Бережанах. Під час Другої світової війни 1944 р. родина змушена була емігрувати на Захід і шойно в Зальцбурзі (в Австрії) Геня здала іспит зрілості в українській реальній гімназії, щоб 1947 р. записатися на студії до Зальцбурзького університету.

Після приїзду до Америки родина замешкала в Клівленді, Ог. Тут Геня одружилася зі Стефаном Гіщинським. Подружжя виховало четверо дітей.

1967 р. заснувався 12-ий Відділ СУА і

Постійно відвідувала сходи Відділу, дарувала речі на фестивалі та особисто підтримувала Відділ фінансово. Була вірною дружиною, люблячою матір'ю, ніжною бабусею і прабабусею.

Дарія була спокійною та доброзичливою, глибоко релігійною і скромною, приємною у співпраці, а під час недуги терплячою і повною надій на Божу допомогу.

Відпроваджуючи у вічність нашу дорогу Дарію, прощаємося з нею з надією, що ласкавий Господь прийме її шляхетну душу.

Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Вічна їй пам'ять.

*Лідія Магун, Почесна членка СУА,
Почесна членка 1-го Відділу СУА.*

Геня стала однією із активних членок. Була декілька разів головою Відділу, секретаркою, пресою референткою, а найдовше референткою Суспільної опіки. На тому пості багато допомагав Гені її чоловік – вони разом охоче підтримували усі заходи СУА і усі добрі громадські та церковні почини. У Окружній Управі Геня займала пости секретарки і домівкарки.

Геня була спокійної і лагідної вдачі, скромна, з милою усмішкою та великим почуттям обов'язку і відданості нашій організації. Після Парастасу прощалася з Генею голова Відділу Дарія Федорів, висловлюючи співчуття чолові-

кові Стефанові, синові Зенкові, дочкам Лідії, Ареті з чоловіком Зеновієм Голембовським, Альфії з чоловіком Йосифом Зграбиком. Св. п. Геня осиротила троє онуків, братів Михайла і Ярослава та сестру Ольгу з родиною.

Похоронні відправи відбулися в Катедрі св. Йосафата в Пармі, а поховали Геню на Українському греко-католицькому цвинтарі св. Апостолів Петра і Павла.

Вічна Тобі пам'ять, дорога Геню!

*За членство 12-го Відділу СУА Надія
Дейчаківська, голова Відділу.*

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

Пожертви за грудень 2005 р.

На Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: 20 дол. – Христина Стецюк; по 10 дол. – Катерина Лялюк (через 47-й Відділ СУА ім. Лесі Українки), Лідія Захарків (через 47-й Відділ СУА), Марта Мулик-Бахсер, Петро Лагола, Анна Столярська, Людмила Дорошенко.

Разом з найкращими побажаннями веселих свят Різдва Христового і Нового Року складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Агнес Хоманчук.

Замість вінків на могили моїх найдорожчих складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Дарія Струк-Гусар.

У світлу пам'ять бл. п. Миколи Ровенка, чоловіка нашої колишньої членки, на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” склали: 25 дол. – Стефанія і Роман Старожитники; по 20 дол. – Наталка й Іван Головінські, Оля Городецька, д-р Іванна Ратич; по 10 дол. – Ярослава і Володимир Стойки, Софія Лонишин, Надія і Осип Рінники, Оля Ящишин, Стефанія і Петро Левки, Ірена Старожитник. Разом 145 дол. Пані Вірі висловлюємо наші щирі співчуття.

Іванна Ратич, скарбник 65-го Відділу СУА,
Нью-Брансвік, Н.- Дж.

У світлу пам'ять бл. п. Юрія Лонишина 65 й Відділ СУА в Нью-Брансвіку, Н. Дж. склав пожертви на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: по 30 дол. – Оля Городецька, Іванна Ратич; 25 дол. – Іван і

Наталка Головінські; 20 дол. – Роман і Стефа Старожитники; по 10 дол. – Ірена Старожитник, Володимир і Мирослава Стойки, Осип і Надія Рінники. Разом 135 дол.

У світлу пам'ять бл. п. Юрія Лонишина склали: 100 дол. – Софія Лонишин; 50 дол. – Тамара і Всеволод Шайдевичі; 30 дол. – Оксана Шандор; Славко і Дебі Трензелюки, по 20 дол. – Слава Павловська, Марія Кирисюк, Анна Заверуха, Оля Янчишин, Люба Турчак, Ніна Наливайко, Левко Майстренко, Катерина Бацвин. Разом 345 дол. (через 65-й Відділ СУА у Нью-Брансвіку, Н. Дж.).

Іванна Ратич, скарбник Відділу.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

Пожертви за грудень 2005 р.

Замість квітів на могилу бл. п. **Стефи Шевчук**, довголітньої членки 33-го і 12-го Відділів СУА у Клівленді на Суспільну опіку СУА склали: **по 25 дол.** – 12-й Відділ СУА, 33-й Відділ СУА; **по 20 дол.** – Іванна Шкарупа, Леся Волошин, Любомира Мичковська, Стефа Балагутрак. **Разом 130 дол.**

Стефа Балагутрак, референтка Суспільної опіки
33-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу бл. п. **Анни Парашак**, матері Миросі Йост, членки 91-го Відділу СУА у Бетлегемі, на допомогу “Бабусям” в Україні склали: **25 дол.** – 91-й Відділ СУА; **по 20 дол.** – Надя Цегельська, Оксана Кіпа, Богдана Михайлів. **Разом 85 дол.**

Богдана Михайлів, секретарка
91-го Відділу СУА.

Замість квітів на могилу **Романа Думи** сиротам в Україні склали: Ірина і Ярослав Куровицькі – **250 дол.**; Донна А. Чехович – **100 дол.** (через 83-й Відділ СУА).

In memory of **Mykola Pohlid** father of our member **Olia Pohlid**, \$25 was donated for the orphans in Ukraine. **Romana Murmann**, Treasurer of Branch 12.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА **НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ**

На сніданки школярам в Україні **Борис Галаган** склав **100 дол.**

У світлу пам'ять нашої членки **бл. п. Юлії Дитиняк** на сніданки школярам в Україні на тризні склали **100 дол.** **Оля Кузишин**, скарбник 100-го Відділу СУА в Картерет, Н.-Дж.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У світлу пам'ять **д-ра Сергія Винярьського** на Фонд Чорнобиля СУА **100 дол.** склали **Грег і Діана Міллери**.

У світлу пам'ять мого чоловіка **бл. п. Юрка Шутера** на Фонд Чорнобиля СУА (через 9-й Відділ СУА) склали: **по 100 дол.** – Рая Шутер, John and Ruth Levonchuk, Адріяна Делькевич; **по 50 дол.** – Тетяна Шутер, родина Телепків, Любомир і Марія Зобніви, Зірка Домбчевська; **25 дол.** – Марія Здеб, Зенон і Христина Іванонки; **по 20 дол.** – Родина Курилів, Стефан Чебіняк, Василь і Анна Чебіняки, Влодко і Влодя Залускі; **по 10 дол.** – Іван Клим, Володимир і Марія Шмирки, Іван Хомишак, Michael and Marta Tomsey. **Разом 670 дол.** **Рая Шутер.**

У світлу пам'ять нашої членки **Юлії Дитиняк** складаємо **100 дол.**, зібраних на тризні.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за листопад 2005 р.

3,000 дол. – д-р Іванна Ратич (65); **660 дол.** – 56-й Відділ СУА; **400 дол.** – 24-й Відділ СУА; **250 дол.** – Марія Жмуркевич; **220 дол.** – д-р Андреас і Ірина Бойки (106), Марія Лончина-Лісовська **210. 88 дол.** – Мирон Б. Кравчук (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **200 дол.** – Іванна Головата (56); **130 дол.** – д-р Лідія Балтарович; **80 дол.** – Данило Базарко (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **21 дол.** – Рената Бігун (28); **20 дол.** –

Дарка Мазурик (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **14 дол.** – Іван Василик (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way) (98); **10 дол.** – Ольга Демчук;

У пам'ять...

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Анни Чорнобиль**, Почесної членки і довголітньої референтки Стипендійної акції СУА 47-го Відділу в Рочестері на Стипендійну акцію СУА склали: **по 1,000 дол.** – Андрій і Юрій Чорнобиль, Мирон і Галя Тицькі, Гері й Ірена Волфе, Роналд і Лідія Стівенс; **по 100 дол.** Богдан і Лідія Крамарчуки, Ярема і Леся Павловичі, Т, J. Cummings & V. Campanaro, Trident Precision Manufacturing, Inc.; **по 50 дол.** – Deborah A. Antony, Аріядна Лапичак-Бах, Cortland & Jacqueline Juopeson, Микола й Анни Ейни, Connie E. Grego, Ольга Зацухна, Роман і Богдана Ковальчуки, Bernadette Lefrois, Ірина Михайлюк, John Petrillo, Ірма й Володимир Пилишенки, Rotenberg & Co. LLP, Ірина Руснак, Тетяна Шутер; **40 дол.** – Петро і Марія Лещишини; **30 дол.** – Остап і Лідія Захарківи; **по 25 дол.** – Мирон і Уляна Баб'юки, Орест і Джун Баб'юки, Lonnie & Sam Campanaro, Ірина Гафткович, Адріяна Делькевич, Люба Делькевич, Люба Домбчевська, Анатолій і Слава Коби, Христина Ковч, Марія Крижанівська, Роман Кушіль, Нона Кравс, Іванка Мартинець, Мирослава Приймак, Дарія Тишовницька, Олена Шиприкевич, Марта Шиприкевич; **по 20 дол.** – Рональд Вирста, Франк і Стефанія Вовковичі, Йосиф і Марія Костіви, Микола і Марія Лілаки, Катерина Лялька, Надія Мельницька, Ralph & Jessica Rosati, Анастасія Смерчинська Стефанія Стендфілд Володимир Юзьків; **по 10 дол.** – Емілія Адамчук, Михайло й Дарія Лесіви, Ольга Лупиніс, Mardon Tool & Die Co, Inc., Марія Сиплива, Стефанія Слюзак, Анна Сохоцька.

Марія Лілак, голова 47-го Відділу.

У світлу пам'ять дорогої незабутньої швагерки і тети **бл. п. Анни Чорнобиль** з Крамарчуків складаю **250 дол.** на Стипендійний Фонд через 47-ий Відділ СУА. Родині висловлюємо глибокі співчуття. Вічна їй пам'ять. **Марія Крамарчук і син Олег.**

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Анни Натини** складаємо **25 дол.** на Стипендійну акцію СУА. Родині висловлюємо ширі співчуття.

Володимир і Галина Лойки з родиною.

У пам'ять **бл. п. Оксани Белендюк** складаю **50 дол.** на Стипендійну акцію через 56-й Відділ СУА у Норт-Порті, Фл. **Люся Гарасимів.**

Пожертви за грудень 2005 р.

2,000 дол. д-р Іванна Ратич (65); **1,000 дол.** – Андрій і Христина Козаки (86), Dr. Marta Voytovich & Laurie Gauper (ML); **1,100 дол.** – Ірена Тельнюк (89),

500 дол. – д-р Богдан і Богдана Худьо (28); 460 дол. – 100-й Відділ СУА; 440 дол. – 30-й Відділ СУА; 425 дол. – Н.Н.; 360 дол. – 12-й Відділ СУА; 250 дол. – Володимир і Лідія Магуни (1), Н.Н.; 220 дол. – Люба Лапичак, (86), Peter & Stacey Polanskyj (98), Ірена Сайкевич, Ірена Щерба (90), Yuri & Anna Zelinsky, Іреней і Оленка Юрчуки (86), 53-й Відділ СУА, 96-й Відділ СУА; 200 дол. – 36-й Відділ СУА; 150 дол. – Eustachly Derzko, Ігор Струтинський; 125 дол. – Dr. Ihor & Zenovia Kunasz; 110 дол. – Андрій і Тамара Кобзарі, Thomas & Odarka Polanskyj Stockert (86), Марія Федірко (1); 105.44 дол. – Мирон Б. Кравчук (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way2 (982); 100 дол. – Олег і Осипа Велесовські (22), д-р Юліан Іной, Володимира Краснянська (12); 50 дол. – Аскольд і Людмила Мосійчуки; 40 дол. – Данило Базарко (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way2 (982); 25 дол. – John & Doreen Rudan (862); 21 дол. – Рената Бігун (28); 10 дол. – Дарка Мазурик (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way2 (982); 7 дол. – Іван Василик (Bristol-Myers Squibb Matching Fund through United Way2 (982).

У пам'ять...

У пам'ять бл. п. **Анни Чорнобиль** з дому Крамарчук складаємо по 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. Синам, сестрі Галі й родині висловлюємо найщиріші співчуття. Дорогій Нусі вічна пам'ять!

Ірена Остап'юк, довголітня приятелька Нусі.
Анна і Олександр Пришляки,
товариші з Бережанської гімназії.

In Loving Memory of **Anna Chornobil**, we are donating \$ 25.00 to the UNWLA Scholarship Program.

Mark & Milla Kojen, Fl.

In Memory of my Aunt, **Pauline Zuk-Swist**, please accept my donation in the amount of \$4,500 to the UNWLA Inc. Scholarship Program through Branch 49 in Buffalo.

Vera Grushetzky.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій.
Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Вересень 2005

(Продовження. Початок у січневому числі.)

ТРИВАЛИЙ ФОНД Пожертви

35 дол. – Лев Височанський; по 30 дол. – Christopher & Marta Melnyuk-Vaher, Володимир і Параскевія Шпачинські, Віра Когут, Марко Букачевський, Ліса Басараб; по 25 дол. – Принада-Деміденко, Леся Гураль, Стефанія Вочок, Василь і Маргарета Кіць, Марія Андрусак, Марія Кудук, Роман Стефанюк, Марта Турчин, Зорянна Клюфас, Анастасія Вариха, Михайло Балагутрак, Ірена Ібур; по 20 дол. – Richard Meeks, д-р Роман Барановський, д-р Святослав Трофіменко, Анна Кібало, д-р Денис Стахів, д-р Ігор Гулавий, д-р Ярослав Мігайчук, Марія Задоєна, Татяна Дурбак, д-р Роман Смик, Аркадія Стебельська; 12 дол. – Ігор Пахолук; по 10 дол. – Марія Крут, Нестор Когут, Роман і Марія Бегей, Марта Квітковська, Льоля Савеська, Євгенія Гардеська, Галина Бистрицька, Андрій Шульга; по 5 дол. – Dr. Walter Gerent, Stephen Nachesty, Ярослав Лозовий, Соня Сабат, д-р Павло Джуль, Раїсса Кушнір, Емілія Процінська, Іван Безуб'як.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Марти Ярош** складаємо 100 дол.
Ярослав і Ольга Чипаки.

У пам'ять бл. п. **Марти Ярош** склали: 100 дол. – Уля Ільницька; 50 дол. – Марія Крамарчук; 20 дол. – Стефанія Савчук.

Замість квітів на могилу бл. п. **Марти Ярош** складаємо 20 дол. Родині висловлюємо щирі співчуття.
Ярослав і Лідія Черники.

У пам'ять бл. п. **Володимира Данчука** складаємо 50 дол.
Юрій і Дарія Костиви.

У пам'ять нашої доні бл. п. **Орісі Гриців-Ковч** складаємо 1,000 дол. (через 33-й Відділ СУА2).
Лукія і Теодозій Грициви.

У пам'ять бл. п. **Дарії Сірко** склали: по 100 дол. - Оксана Бауер, д-р Юрій і Оксана Тритяки, д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Мирослав і Зоряна Смородські.

У пам'ять бл. п. **Олександра і Наталії Гладішовських** складаємо 1,000 дол.
Мирослав і Надія Шміглі.

У пам'ять бл. п. **Богдана Загайкевича** складаємо 1,000 дол.
Едвард і Олена Мельничуки.

Продовження на стор. 36.

Ніна МУДРИК-МРИЦ

ЛЕГЕНДА ПРО ТВОРЧУ ТУГУ

Неспокій у широко розкритих очах жінки скочувався у безодню розпуки. Таку далеку дорогу пройшла, ледве допросилася в учнів Його, щоб дозволили покласти синову голівку під благословення Його долонь. І ось...

Сутінки кімнати сором'язливо нітилися перед сяйвом Його обличчя, до якого, немов квіти до сонця, тяглись біляві, чорняві, русяві й мідяні голівки дітлахів. На голівки ці ласкаво спливало благословення Його рук. По кутках сміялося щастя материних очей.

Свідок далечині пройденої дороги – густо запорошена сандаля нетерпляче торкнулася манюньої постаті, зіщуленої перед порогом хижі. Постать-хлоп'я, із недитячою терпеливістю, гнітило грудку глини в долоньках і невправними пальчиками намагалося виліпити з неї крила, тільце пташине...

Серце материне крилатим птахом залопотіло від радості, коли почула голос Його: „Пустіть дітей до мене.” І ось її хлоп'я не пішло далі порога...

Болюче „ну!?” виплюснуло із заламаних уст жінки, і в цю ж мить вона злякано зіщулилася.

Ясні зіниці Вчителя сковзнули по її обличчі й лягли на маленькій постаті біля порога.

Жінка нагнулася й силоміць підвела синове обличчя на Вчителя. Хлоп'я нетерпляче відсторонило її заболоченою долонькою й почало вигладжувати незугарне глиняне пташеня.

Світло Вчительової усмішки полум'ям торкнулося повік, і вона злякано затулила їх.

„Облиш його, невже не бачиш, що хлоп'я твоє ближче мені, ніж усі ці

малята, що туляться до мене тілом? Воно душею притулилося до мого серця!”

Поволі підвела повіки. Безмежна втома щастя і страху розп'яла її на одвірку дверей Божої хижі.

На порозі стояло її хлоп'я. У простягнутих руках його лежало незугарне глиняне пташеня, і струмені світла з очей дитини й Бога спліталися в нестерпно ясний вузол. З насіння цього світла зростала вічна квітка Творчої Туги, та її не змогли бачити людські очі матері.

*Ніна Мудрик-Мриц. Легенди.
Торонто, 1973*

Ніна МУДРИК-МРИЦ

ЯК ПРОСНУЛАСЯ ПРОВЕСНА

Під веріткою снігу,
Над потоком, у парку,
Міцно, міцно ще
Провесна спить.

Вже прокинулось Сонце,
Ізняло ковдру-хмарку,
Вийшло в парк,
Щоб Весну розбудить.

Із-під снігу вже травка
Простягає долоньки,
Кличе Провесну:
„Встати вже час!”

Первоцвіт відкрив очі:
„Просинайтеся, соньки,
Йде теплінь,
Щоб попестити нас”.

Вже й метелик веселий
Прилетів на полянку,
Тільки Провесна
В парку ще спить.

Аж прийшла наша доня,
Заспівала веснянку
І прокинулась
Провесна вмить!

ХТО РОЗБУДИВ ВЕСНУ

Вихваляється чорний шпачок:
„Я весну розбудив на світанку!”
„Ні, це я розбудив вам весну!”
Гомонить первоцвіт біля ганку.

Та по-змовницьки Сонце й Петрусь
Крізь віконце до себе моргають...
Хто весну розбудив у саду,
Краще всіх Петрик з Сонечком знають.

Хто ж бо ковдру із снігу відмів
З-під дерев, із грядок та стежинок?
Хто тепла в спраглу землю налив,
Іній зняв із пухнастих ялинок?

І проснулась весна у саду,
Усміхнулась до хлопчика й сонця,
„На добридень!” сказала обом
Та й відкрила бруньки край віконця.

*Ніна Мудрик-Мриц. “Дитячий куток”,
Торонто, 1983.*

Продовження зі стор. 33.

In memory of my brother, **Genyk Sharkiewicz**, who passed away on August 26, 2005 in London, England I am donating \$ 250. **Nellie Sharkiewich-Federkiewich**.

In memory of **Genyk Sharkiewicz** I am donating \$50. **Rose Worobel**.

З НАГОДИ

У пам'ять мого чоловіка **бл. п. мгр. Мирослава Мартинця**, сотника Укр. Дивізії Галичина УНР і з гратуляціями для Марка і д-р Аріядни Бахів за їхню підтримку і спонсорство УМ, складаємо **1,000 дол.** і бажаємо їм багато успіхів.

Іванна, Мирон і Ліля Мартинці.

Пожертви за жовтень

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіальний Фонд ім. **Анни Байко, Марії і Миколи Стисловичів** **1,000 дол.** склала **Оксана Байко.**

На Тривалий Фонд ім. **Ярослава і Надії Бігунів** **200 дол.** склала **Надія Бігун.**

На Тривалий Фонд ім. **Зиновія і д-р Теодозії Савицьких** **50 дол.** склав **Зиновій Савицький.**

ПОЖЕРТВИ

32,000 дол. - Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч” в Нью-Йорку; **25,000 дол.** - Фондація Антоновичів; **3,000 дол.** - Orest & Lidia Bilous Family Foundation; **2,705.40 дол.** - Марко і д-р Аріядна Бахи; **2,072 дол.** - Володимир і Зоряна Могуці; **по 2,000 дол.** - Ірена Руснак, д-р Надія Теребус-Кмета, Віра Менцінська, д-р Яр Моцюк, Ярослав і Віра Криштальські, Мирон і Марійка Мартюки, Марія Федерко (в пам'ять батьків Нелі і Василя Федерків), д-р Володимир і Анна Рак, Сузанна Цегельська і д-р Ігор Рак, д-р Таїса Нагірна і д-р Андрій Рак, мгр. Лідія і інж. Володимир Магуни, Ігор і Оля Гроні; **1,000 дол.** - д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі; **569 дол.** - проф. Володимир Петришин; **по 500 дол.** - Андрій і Марта Бачинські, д-р Дарія Лисий; **по 300 дол.** - Іван Підгірний, Стефанія Семущак, Марія Кричик, Марта Мулик Баксер (United Way of Norwalk & Wilton Sinc.); **250 дол.** - Володимир і Неоніля Лехмани; **по 200 дол.** - Борис Галаган, 70-ий Відділ СУА, Роман і Анна Байлаки; **180 дол.** - Анна Малюца; **175 дол.** - Анастасія Сочинська, Богдан і Марія Полянські; **150 дол.** - Марія Шуст; **по 100 дол.** - Heinrich & Marie Schnoes, Olga Alvino, Ukrainian American Youth Assoc. Inc. Utica, N. Y., Марта Тарнавська, Марія Кульчицька, д-р Роман і Надія Літепли, Олена Качала, Анна Максимович, Ірена Гладка, Леонід Пахолюк, Марія Анна Куліш, Юлія Масник (через 106-ий Відділ СУА), Юрій Янчишин, Василь Никифорок, Ірена Охримо-

вич, Марія Бакалець, Богдан Чайковський, Богдан Курилко, д-р Денис Стахів, д-р Ярослав і Оксана Сидораки, Володимир Клебович, д-р Дарія Лисий (Еххон Mobil Foundation); **по 80 дол.** - д-р Михайло Козак, Надія Масик; **75 дол.** - д-р Павло і Ірена Джулі; **по 70 дол.** - Іван Чернявський, д-р Осип Данко; **по 60 дол.** - д-р Ярослав і Ляриса Музички, Володар і Марта Лиски; **52.50 дол.** - Вячеслав Цетенко; **52 дол.** - проф. Тарас і Ольга Гунчаки; **по 50 дол.** - Ігор і Оленка Терлецькі, Петро і Ольга Кулиничі, д-р Остап і Віра Тершаківці, д-р Ірена Патрило і д-р Нестор Близнак, Надія Сілецька, Дмитро і Стефанія Косовичі, д-р Волтер і Олена Петришини, д-р Віталій Богданів, Андрій Пашук, д-р Юрій Руденський, Ксеня Пясецька, Тарас і Юліяна Шепешяві, д-р Ігор і Олександра Савчуки, Іван і Наталія Коропецькі, Іванна Шкарупа, д-р Лев і Ірена Кушнірі, Теодозій і Ольга Зазулі, Іванна Головата, Уляна Дячук, д-р Ірма Крушельницька, Маруся Головінська-Чен, Ірена Чайковська, Стефан і Маріана Зварчуки, Віктор і Ларіса Шевченки, Ольга Берч, Андрій Ленчик, Софія Геврик; **по 45 дол.** - Олександра Ганас, Ксеня Антипів, Данило Кашімер; **40 дол.** - Іван і Ірена Брик-Зизномірські; **по 35 дол.** - Іванна Жовнір, Ярослав Волошук, д-р Роман Богонович; **по 30 дол.** - Ukrainian Day at Giants Stadium Organization Comm., Микола Мілянчик, Оксана Трешньовська, Іванна Клим; **по 25 дол.** - Ольга Балабан, Ольга Ящишин, д-р Іван і Марія Фізери, Стефанія Стасишин, Ірина Куровицька, Оксана Тритяк, Ольга Ставнича, Уляна Кобзар, д-р Яр Мосюк, Ростислав Мілянчик; **по 20 дол.** - Walter & Frances Nazarewicz, Яніна Пилипчак, Володимир і Параскевія Шпачинські, Галина Сминдак, Василь і Марія Цап, Михайло Василишин, Стефан і Марша Білінські, Юрій Онуфрив, д-р Орест Попович, Нестор і Аніса Шусти, Катря Червоняк, Надія Яворів, Володимира Теслюк, Стефанія Кобилецька, проф. Зірка Воронка; **по 15 дол.** - Роман Савчин, Олександр і Галина Воскоби; **по 10 дол.** - Микола Роговський, Оксана Стельмах, д-р Марта Федорко, Татяна Дурбак, Анна Іванців, Оріся Зінич, Галина Обаранець, Ольга Крницька, Люба Сілецька, Н.Н., Віра Глова, Микола Галів; **по 5 дол.** - Анна Вомпель, Петро Щерба, Ярослава Букачевська.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Родини Андреадісів, Венгерчуків і Матіяшеків у пам'ять матері, тещі і бабусі **бл. п. Стефанії Досінчук Чорної** склала **2,000 дол.** на спонсорство каталогу "Дерево життя, сонце, богиня. Символічні мотиви в українському народному мистецтві".

У пам'ять **бл. п. Івана Кадиляка** складаю **100 дол.** **Оксана Байко.**

Закінчення в наст. числі.

ШИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон — 1-ша заступниця голови
Марта Данилюк — 2-га заступниця голови для справ організаційних
Софія Геврик — 3-тя заступниця голови для справ культури
Маріянна Заяць — 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Лідія Баб'юк — протоколярна секретарка
Христина Ярема — англомова секретарка
Рома Шуган — фінансова секретарка
Рената Заяць — скарбник
Катерина Немира — для справ преси
Ірена Стецьків — вільна членка
Віра Кушнір — вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська — суспільної опіки
Христина Швед — виховна
Уляна Кобзар — музейна
Марія Полянська — стипендій
Ольга Тритяк — архівальна
Марія Гавриляк — здоров'я і довкілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаґо
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дріянська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвяк — членка
Марія Томоруг' — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion — 1-st Vice President
Marta Danyluk — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Mary Ann Zajac — 4th VP — Public Relations
Lidia Babiuk — Recording Secretary
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Roma Shuhan — Financial Secretary
Renata Zajac — Treasurer
Kateryna Nemyra — Press
Irena Stecki — Member-at-Large
Vera N. Kushnir — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska — Social Welfare Chairwoman
Christine R. Shwed — Education Chairwomen
Ulana Kobzar — Art/Museum Chairwoman
Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Olga Trytyak — Archives Chairwoman
Maria Havryluk — Health and Environment Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Dionisia Brochynsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Maria Tomorug' — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 9:00 – 11:30

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**Взори з жіночих сорочок Калущини, Зах. Україна.
"Українські Народні Вишивки", серія 4, ст. 2.**